

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

28.02.2025 : πορεία για τα Τέμπερη στη Θεσσαλονίκη © Eurokinissi/Rafail Georgiadis

Οι φετινές εκλογές στους Δικηγορικούς Συλλόγους δεν θυμίζουν τις προηγούμενες. Το αίτημα για «Δικαιοσύνη» βρίσκεται στα χείλη εκατομμυρίων ανθρώπων που κατέβηκαν στους δρόμους για το έγκλημα των Τεμπών. Και αυτό γιατί όλο και περισσότερος κόσμος αντιλαμβάνεται ότι η Δικαιοσύνη είναι είδος εν ανεπαρκεία στη χώρα μας, ότι η ηγεσία της δικαστικής εξουσίας δείχνει πολύ αυστηρό πρόσωπο στους αδύναμους αλλά εξαντλεί την επιεικεία της στους ισχυρούς και στους κυβερνώντες.

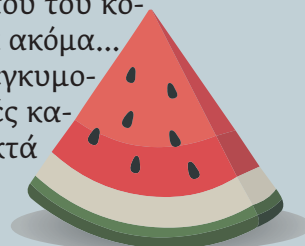
Πώς στεκόμαστε απέναντι σε αυτήν τη γενικευμένη απαξίωση; Ο ρόλος των δικηγόρων δεν είναι στο πλευρό της κυβέρνησης και της κάθε εξουσίας, με τη (μάταια) προσδοκία να μας πετάξει ένα κοκαλάκι από τα απομεινάρια των επιδρομών στο δημόσιο ταμείο. Ούτε είναι να κουνάμε το δάχτυλο στον κόσμο που κινητοποιείται και δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη στους θεσμούς. Ο

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΟΞΥΓΟΝΟ!

ρόλος των δικηγόρων είναι απέναντι στην κυβέρνηση και στο πλευρό της αγωνιζόμενης κοινωνίας, μαζί με τους συγγενείς των θυμάτων των Τεμπών, μαζί με τους εργαζόμενους που παλεύουν ενάντια στο 13ωρο, μαζί με τους οφειλέτες που κινδυνεύουν να χάσουν τα σπίτια τους από τις τράπεζες και τα funds, μαζί με το κίνημα αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό. Είναι στο πλευρό όσων έχουν ανάγκη υπεράσπισης και βιώνουν πιο πολύ από όλους το έλλειμμα δικαιοσύνης, που πάει χέρι-χέρι με τη φτώχεια και τον ρατσισμό. Είναι στη μάχη για την υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών ελευθεριών, των κοινωνικών δικαιωμάτων και του κράτους δικαίου, που αποτελούν περιττές πολυτέλειες

για τους επίδοξους μιμητές του Τραμπ στη χώρα μας.

Ζούμε σε μια νέα εποχή τεράτων! Η «πολιτισμένη» Δύση δοξάζει για ηγέτες της τους μακελάρηδες της Γάζας Τραμπ και Νετανιάχου, η ΕΕ ετοιμάζεται για πόλεμο καταστρέφοντας το κοινωνικό κράτος με αρχιστράτηγο τη Φον Ντερ Λάιεν, η ακαδημία του Όσλο δίνει Νόμπελ ειρήνης σε πάμπλουτες υποστηρίκτριες πραξικοπημάτων όπως η Ματσάδο, οι πλούσιοι και ισχυροί απαιτούν φορολογική ασυλία αναδεικνύοντας παρανοϊκούς προέδρους με αλυσοπρίονα όπως ο Μιλέι, «φιλελεύθερες» κυβερνήσεις βουλιάζουν καράβια προσφύγων πνίγοντας εκατοντάδες οικογένειες και στη χώρα μας διορίζουν ως υπουργό μετανάστευσης έναν φασίστα που μισεί τους φτωχούς και τους κατατρεγμένους αυτού του κόσμου. Και πόσα άλλα ακόμα... Τα επόμενα χρόνια εγκυμονούν νέες οικονομικές καταρρεύσεις, πιο φρικτά

πολεμικά και ρατσιστικά εγκλήματα, μεγαλύτερη καταστροφή του περιβάλλοντος και θα χρειαστεί να παλέψουμε αποφασιστικά για να μην πισωγυρίσουμε στη βαρβαρότητα των παγκοσμίων πολέμων και του ναζισμού του περασμένου αιώνα!

Έχουμε όλοι οι δικηγόροι τις ίδιες ανησυχίες; Είναι αλήθεια ότι όλοι οι δικηγόροι δεν μοιραζόμαστε αυτές τις ανησυχίες επειδή δεν έχουμε τα ίδια συμφέροντα. Από τη μια πλευρά, βρίσκεται ο Σύνδεσμος Δικηγορικών Εταιρειών, που οργάνωσε συνέδριο για την επιτάχυνση της δικαιοσύνης με τον Σύνδεσμο Ελλήνων Βιομηχάνων, οι μεγαλοδικηγόροι, οι παραστάτες των ολιγαρχών του πλούτου. Από την άλλη πλευρά βρίσκονται οι μαχόμενοι δικηγόροι, οι αυτοαπασχολούμενοι, οι «συνεργάτες», μισθωτοί και ασκούμενοι δικηγόροι, που υφίστανται εκμετάλλευση σε ένα αρρύθμιστο εργασιακό

καθεστώς. Δεν είναι τυχαίο ότι το ασφαλιστικό Βρούτση ευνόησε τους πρώτους, ενώ οι υπόλοιποι είδαμε τις ασφαλιστικές εισφορές μας να αυξάνονται κατά 40% την τελευταία πενταετία.

Τι να κάνουμε; Σίγουρα η λύση στα προβλήματά μας δεν βρίσκεται στο lobbying με τα υπουργεία, όπως φάνηκε στην περίπτωση του φορολογικού (θυμάστε τον Χάρη Θεοχάρη;). Ούτε βέβαια βρίσκεται στο γλείψιμο του Γ. Φλωρίδη, του χειρότερου υπουργού Δικαιοσύνης της μεταπολίτευσης, για να μας δώσει κάποιο κακοπληρωμένο περίσσειμα δικηγορικής ύλης. Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από τον συναινετικό συνδικαλισμό των διαδρόμων ή από την περιχαράκωσή μας. Δεν ξεχνάμε ότι το χάιδεμα της κυβέρνησης

Μητσοτάκη

στη “μεσαία τάξη” πριν από τις εκλογές του 2023 μετατράπηκε μετεκλογικά στην επιβολή των τεκμηρίων με εκστρατεία καταστροφάντησής μας ως φοροφυγάδων και προνομιούχων. Για να δώσουμε και να κερδίσουμε τη μάχη του φορολογικού πρέπει να έχουμε τη συμπαράσταση της κοινωνίας και όχι να βασιζόμαστε στα ψεύτικα χαμόγελα των υπουργών. Χρειάζεται να ξαναπιάσουμε το νήμα των ανυποχώρητων αγώνων και να θυμηθούμε ότι οι κατακτήσεις του κλάδου κερδήθηκαν με διεκδίκηση, όχι με παρακάλια, με σύνδεση με την κοινωνία και όχι με συντεχνιακές λογικές. Πρέπει να θυμηθούμε ότι δύναμή μας είναι η οργάνωση και η συλλογική διεκδίκηση μέσα από Γενικές Συνελεύσεις σε αντίθεση με το σημερινό μοντέλο συνδικαλισμού της

τηλεόρασης και των δημοσίων σχέσεων.

Και στην κάλπη; Δεν πάμε στην κάλπη για να ψηφίσουμε τον γνωστό μας ή τον συμφοιτητή μας που είναι «καλό παιδί». Στις εκλογές μας αντιπαρατίθενται διαφορετικές λογικές, που αντιστοιχούν, τελικά, στην ίδια τη διαστρωμάτωση της δικηγορίας. Οι μαχόμενοι αυτοαπασχολούμενοι, «συνεργάτες», μισθωτοί και ασκούμενοι δικηγόροι έχουμε κάθε λόγο να συγκροτήσουμε το δικό μας στρατόπεδο. Ως Εναλλακτική Πρωτοβουλία, στην τετραετία που μας πέρασε, δείξαμε δείγματα γραφής: Μπήκαμε μπροστά σε Γενικές Συνελεύσεις, υπερασπιστήκαμε αποχές, κατεβήκαμε σε διαδηλώσεις, διοργανώσαμε εκδηλώσεις και ημερίδες, ασκήσαμε παρεμβάσεις για ευρύτερα ζητήματα (από την αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό ως την εμπορευματοποίηση του νερού), σταθήκαμε στο πλάι κάθε συναδέλφου που σήκωσε το κεφάλι του σε δικαστικές αυθαιρεσίες. Αυτόν τον δρόμο θέλουμε να υπηρετήσουμε με ακόμα μεγαλύτερη δύναμη συμμετέχοντας στις εκλογές του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης με 24 υποψηφίους συμβούλους και υποψήφιο πρόεδρο τον Χαράλαμπο Κουρουνδή. Καλούμε κάθε συνάδελφο να συστρατευτεί μαζί μας ώστε να οργανωθούμε συλλογικά με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και επιμονή γιατί στα χρόνια που έρχονται η ιστορία για ακόμη μια φορά δεν θα γραφτεί στις κάλπες αλλά στους δρόμους και τις πλατείες!

Στην παρούσα έκδοση, η Εναλλακτική Πρωτοβουλία παρουσιάζει τις θέσεις της. Αποτελούν τα μέτωπα και το πρόγραμμα δράσεων που προτείνουμε στους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες για τις συλλογικές μάχες που έχουμε να δώσουμε μέσα και έξω από το Διοικητικό Συμβούλιο του συλλόγου μας.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Οι εκλογές των Δικηγορικών Συλλόγων έρχονται μετά από μια τετραετία που έχει σημαδέψει την κοινωνία και τη δικηγορία. Το έγκλημα των Τεμπών και η σκανδαλώδης διαχείρισή του από την κυβέρνηση και την ηγεσία της δικαστικής εξουσίας δεν έχει προηγούμενο. Ανεπανάληπτη όμως ήταν και η αντίδραση της κοινωνίας, με το αίτημα για Δικαιοσύνη να αγκαλιάζει εκατομμύρια ανθρώπους στις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις της ελληνικής Ιστορίας. Οι δικηγόροι ήμασταν και είμαστε σάρκα από τη σάρκα αυτού του κινήματος: γνωρίζουμε «από μέσα» τι γίνεται στα δικαστήρια και ότι η δικαιοσύνη είναι ένα ζητούμενο και όχι κάτι που σίγουρα το βρίσκει κάποιος στις δικαστικές αίθουσες. Η αποξένωση της κυβέρνησης από την κοινωνία φαίνεται και στην ένταση του αυταρχισμού. Η μόνη απάντηση του Γ. Φλωρίδη είναι η αύξηση των ποινών, όποιο κι αν είναι το έρωτημα. Οι αλλαγές στον Ποινικό Κώδικα και στον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας σημαίνουν ότι οι κατηγορούμενοι κινδυνεύουν να τιμωρηθούν με ποινή χωρίς ανασταλτικό αποτέλεσμα και να μπουκωθούν στη φυλακή ακόμα και για ελαφρά πλημμελήματα.

Παράλληλα, η κυβέρνηση ξεκίνησε το 2023 μια επιχείρηση εξόντωσης των αυτοαπασχολούμενων και μαχόμενων δικηγόρων με τη επιβολή φορολογικών τεκμηρίων. Συκοφαντώντας μας συλλήβδην ως πλούσιους και φοροφυγάδες προσπάθησε να δικαιολογήσει την επίθεση στο εισόδημά μας, οι συνέπειες της οποίας έχουν αρχίσει να φαίνονται. Στο πλαίσιο της διογκούμενης υποβάθμισης του δικηγόρου-ελεύθερου

ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΔΣΘ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ – ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

επαγγελματία, πολλοί συνάδελφοι εγκαταλείπουν τη δικηγορία, ενώ άλλοι αναγκάζονται να γίνουν «συνεργάτες» σε μεγάλα δικηγορικά γραφεία και εταιρίες. Οι νεοεισερχόμενοι στο επάγγελμα αποθαρρύνονται να ανοίξουν δικό τους γραφείο, οδηγούμενοι αναγκαστικά είτε στην υπαλληλοποίηση είτε εκτός επαγγέλματος. Οι κερδισμένοι είναι οι πιάτσες των μεγάλων γραφείων, οι δικηγορικές εταιρίες και τα νομικά τμήματα των τραπεζών, που ευημερούν έχοντας στα χέρια τους ένα πλήθος ασκούμενων και νέων –και όχι μόνο– δικηγόρων οι οποίοι εργάζονται ως μισθωτοί χωρίς όμως εργασιακά δικαιώματα.

Οι ηγεσίες των Δικηγορικών Συλλόγων έχουν ελάχιστη επαφή με αυτήν την πραγματικότητα, αφού εκφράζουν τα ρετιρέ της δικηγορίας και όχι την πλειοψηφία των συναδέλφων που αγωνιά για την καθημερινότητα. Αυτή η μεγάλη πληττόμενη πλειοψηφία είναι εκείνη που μπορεί να αλλάξει τα πράγματα στον Σύλλογό μας. Οι εκλογές του ΔΣΘ είναι μία ευκαιρία να θέσουμε τη δική μας ατζέντα, να βάλουμε τις ανάγκες και τα δικαιώματά μας μπροστά. Είναι μία ευκαιρία να αλλάξουμε τον προσανατολισμό του Συλλόγου ώστε να μην ακολουθεί απλώς τις εξελίξεις αλλά να είναι άγρυπνος φρουρός στο

πλευρό των συναδέλφων και των πολιτών ενάντια στις αυθαιρεσίες οποιασδήποτε εξουσίας και πρωτοπόρος στον αγώνα για Δικαιοσύνη.

Γι' αυτό στις εκλογές του Νοεμβρίου 2025 για την ανάδειξη του ΔΣ του ΔΣΘ θα στηρίξουμε την «Εναλλακτική Πρωτοβουλία δικηγόρων» και ως υποψήφιο πρόεδρο τον Χαράλαμπο Κουρουνδή.

Οι πρώτες υπογραφές είναι οι εξής:

1. Κλεισιάρης Ζήσης AM 4814
2. Λάτσιου Δήμητρα AM 10821
3. Μπακέλλας Χρήστος AM 3542
4. Τσιγαρίδας Βασίλης AM 10885
5. Γεωργιάδου Κατερίνα AM 5349
6. Κομποτσιάρη Ελίξα AM 10456
7. Καρδασιάδης Αλέξανδρος AM 5366
8. Ασλανίδου Κατερίνα AM 2558
9. Χαρίσης Βασίλης AM 7374
10. Τσούπης Ηλίας AM 3292
11. Αθανασίου Βασίλης AM 8374
12. Κόρος Δημήτρης AM 10361
13. Ασημιάδης Σωτήρης AM 4680
14. Κολιόπουλος Αλέξανδρος AM 6048
15. Κωστήκος Θάνος AM 7764
16. Δαρίβα Νικολέτα AM 8857
17. Λαϊνά Ευσταθία AM 6534
18. Χασανάκου Μαρία AM 9385
19. Γεωργίου Ελεονώρα AM
20. Γούσης Κώστας AM 10205

Με τον νόμο 5073/2023 ψηφίστηκε το νέο πλαίσιο για τη φορολόγηση του ελεύθερων επαγγελματιών. Το πεδίο εφαρμογής του δεν επηρεάζει τους μισθωτούς εργαζόμενους και τα εταιρικά σχήματα, αφορά δηλαδή αυτούς που έχουν ατομική επιχείρηση και είναι αυτοαπασχολούμενοι. Πλέον, ο ελεύθερος επαγγελματίας τεκμαίρεται ότι έχει ένα συγκεκριμένο ετήσιο εισόδημα, χωρίς να ενδιαφέρει εάν πράγματι το εισόδημα αυτό είναι και το πραγματικό ή αυτό που δηλώνεται ως τέτοιο. Μάλιστα, στις προβλέψεις του νόμου παίζει ρόλο μεταξύ άλλων και ο μέσος όρος του τζίρου του κλάδου της επιχείρησης καθώς και ο τζίρος του συγκεκριμένου ελεύθερου επαγγελματία.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΟΡΟΛΗΣΤΕΙΑ – ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΩΡΑ!

Η λογική κοινωνικού αυτοματισμού του νόμου, σύμφωνα μ' αυτόν πάντα, είναι απλή και εξαιρετικά λογικοφανής: δεν είναι δυνατόν ένας ελεύθερος επαγγελματίας να βγάζει λιγότερα από έναν υπάλληλο. Μάλιστα ο υπολογισμός γίνεται επί των μικτών αποδόχων του υπαλλήλου επί 14. Άρα, εάν από τα φορολογικά στοιχεία συμβαίνει να εμφανίζεται ο ελεύθερος επαγγελματίας να έχει εισόδημα μικρότερο από έναν υπάλληλο δύο είναι τα ενδεχόμενα: είτε ο ελεύθερος επαγγελματίας φοροδιαφεύγει και δεν εμφανίζει τα πραγματικά του εισοδήματα είτε όντως συμβαίνει αυτό και άρα είναι ανίκανος και πρέπει να αλλάξει δουλειά (ή να γίνει υπάλληλος σ' άλλον). Έτσι, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, κι επειδή η φορολογική διοίκηση δεν θέλει να ελέγξει τι από τα δύο ισχύει, το εισόδημα

του ελεύθερου επαγγελματία τεκμαίρεται ότι είναι τουλάχιστον ίσο με αυτό ενός υπαλλήλου πλήρους απασχόλησης. Αν όντως ο ελεύθερος επαγγελματίας φοροδιέφυγε τότε πατάχθηκε η φοροδιαφυγή και αν ο επαγγελματίας πράγματι δεν είχε τα εισοδήματα αυτά τότε ωθείται στην αλλαγή αντικειμένου εργασίας ή μοντέλου παροχής της (π.χ. υπαλληλοποίηση, δημιουργία εταιρικών σχημάτων κλπ).

Βέβαια το πώς όλη αυτή η έγνοια της ΝΔ για φορολογική ισότητα καταλήγει σήμερα ο ελεύθερος επαγγελματίας στη βάση της φορολογικής πυραμίδας, δηλαδή με τεκμαρτό 15.000 €, να πληρώνει διπλάσιο σχεδόν φόρο (2.500€) από τον μισθωτό των 15.000 € (1.300 €), οι προπαγανδιστές της κυβέρνησης το θεώρησαν ανάξιο λόγου να το απαντήσουν. Άλλωστε, οι ίδιοι ξέρουν καλά την αλήθεια: η φορολογική τους ληστεία-μεταρρύθμιση (που για άλλη μια φορά επικύρωσε το ΣτΕ) ήταν μια μεγάλη αρπαχτή εκατοντάδων εκατομμυρίων σε βάρος μας για να παρουσιάζει η κυβέρνηση δημοσιονομική σταθερότητα στους πιστωτές της και στις αγορές.

Το μεγάλο ζήτημα της φοροδιαφυγής και της νόμιμης φοροαποφυγής δεν λύνεται με κυβερνητικά ριφιφί στα εισοδήματα των 10.000 και των 20.000 €. Ούτε φυσικά με ιδεολογικές επιθέσεις για τη φοροδιαφυγή στη βάση της κοινωνικής πυραμίδας, όπου ένας αυτοαπασχολούμενος για παράδειγμα καταβάλλει σήμερα στο κράτος 2.500 € (φόρος) + 3.500 € (ΕΦΚΑ) = 6.000 € τουλάχιστον ή 40% του εισοδήματός του. Η κυβέρνηση της ΝΔ θέλει να ξεχνάμε τη μεγάλη εικόνα: οι εφοπλιστές αναγορεύονται σε «εθνικούς ευεργέτες» και πληρώνουν μόνο εθελοντικές εισφορές, τα μερίσματα των μεγάλων εταιριών φορολογούνται στα όρια του αφορολόγητου με συντελεστή 5%, οι γονικές παροχές των πλουσίων - μέχρι και 800.000 € - έγιναν αφορολόγητες. Η ταξική μεροληψία αυτής της κυβέρνησης

22.11.2023: Συμμετοχή στο πανελλαδικό συλλαλητήριο ελ. επαγγελματιών στην Αθήνα

και οι νεοφιλελεύθερες εμμονές της έρχονται σε ευθεία αντίθεση με την αναλογική φορολογική ισότητα που επιτάσσει το Σύνταγμα και αποκαλύπτονται και από τις φετινές της εξαγγελίες: ίδια μείωση -2% των φορολογικών συντελεστών και για τα εισοδήματα των 15.000 € και για τα εισοδήματα των 45.000 €, μείωση του συντελεστή φορολογίας των ενοικίων από 35% στο 25% για τους μεγαλοεισοδηματίες από ενοίκια άνω των 12.000 €, αλλά σταθερός ο συντελεστής 15% για ενοίκια μέχρι 12.000 €.

Αξίζει επίσης να ειπωθεί υπό ποιες γενικές συνθήκες ψηφίστηκε ο νόμος 5073/2023: μετά από ένα υπερδεκαετές χτύπημα και υπονόμευση μικρομεσαίων επιχειρήσεων (μνημόνια, επιβολή Φ.Π.Α., κατάργηση αφορολόγητου στα 12.000 ευρώ, ελαστικοποίηση της μισθωτής εργασίας, covid-19, voucher κτλ και δύο εκλογικές νίκες της Ν.Δ.). Μάλιστα, για ακόμα μια φορά οι ελεύθεροι επαγγελματίες γενικά, αλλά και οι δικηγόροι ειδικότερα, τα χαμένα δηλαδή από την κρίση στρώματα, ψήφισαν υπέρ μιας οικονομικής σταθερότητας. Ωστόσο, η ΝΔ δεν εξυπηρέτησε τα συμφέροντα της εκλογικής της βάσης παρά μόνο την επιλογή για νεοφιλελευθεροποίηση της οικονομίας και την συγκεντροποίηση της αγοράς υπό τα ασφυκτικά πλαίσια της εποπτείας των ευρωπαϊκών οργανισμών. Για τη δικηγορία η βίαιη συγκεντροποίηση ισοδυναμεί με μισθωτοποίηση δικηγόρων και μάλιστα χωρίς

δικαιώματα. Η ίδια η κυβέρνηση που θεωρεί ότι δεν μπορεί ένας αυτοαπασχολούμενος να μην έχει ως εισοδήματα τουλάχιστον τον κατώτατο μισθό επέλεξε να μην θεσμοθετήσει ελάχιστη αμοιβή για τους δικηγόρους που παρέχουν τις υπηρεσίες τους σε δικηγορικές εταιρίες ή άλλους δικηγόρους.

Ποιοι θίγονται στην πράξη από τις ρυθμίσεις αυτές;

Από τις ρυθμίσεις αυτές θίγονται όσοι αυτοαπασχολούμενοι δεν φτάνουν το επίπεδο "αριστείας" που ορίζεται ως βάση. Οι γυναίκες -κυρίως- που μεγαλώνουν τα παιδιά τους και διατηρούν την ατομική τους επιχείρηση, το δικηγορικό τους γραφείο, για να συνεισφέρουν κατά το δυνατό στο οικογενειακό εισόδημα. Οι άνθρωποι που περνάνε οικογενειακές δυσκολίες κι αναγκάζονται να μειώσουν το χρόνο που δαπανούν στην εργασία τους. Οι «αποτυχημένοι». Αυτοί που μετά από χρόνια δουλειάς κι επισφάλειας, δεν βγάζουν πια αρκετά και περιμένουν να συμπληρώσουν τα απαραίτητα χρόνια για να βγουν στη σύνταξη. Θίγονται βέβαια και κάποιοι φοροφυγάδες. Σίγουρα δεν θίγονται οι εταιρίες με υπερκέρδη.

Όλα τα παραπάνω συμβάλλουν στη βίαιη αναδιάρθρωση της δικηγορίας με την προοδευτική εξαφάνιση των μαχόμενων δικηγόρων, την αύξηση της ετεροασχόλησής μας χωρίς εργασιακά δικαιώματα, τη συγκέντρωση της

δικηγορικής ύλης στα χέρια των μεγάλων δικηγορικών γραφείων και εταιριών που απασχολούν δεκάδες συναδέλφους.

Ποια είναι η πραγματική στόχευση του νέου νόμου;

Ο νόμος 5073/2023 έχει μια ξεκάθαρη στόχευση που δεν είναι η πάταξη της φοροδιαφυγής. Στόχος, που επιτυγχάνεται με την βοήθεια των επιχορηγούμενων, φίλα προσκείμενων στην Κυβέρνηση, ΜΜΕ, είναι η αναδιάρθρωση του οικονομικού μοντέλου. Το ξεκαθάρισμα μεταξύ των βιώσιμων και των μη βιώσιμων επιχειρήσεων ή καλύτερα μεταξύ δυνατών και αδυνάτων, μεταξύ αυτών και ημών.

Η εξάλειψη του μαχόμενου δικηγόρου σημαίνει ότι η πρόσβαση στη δικαιοσύνη γίνεται πιο ακριβή (και ήδη με τη νέα πολλοστή τροποποίηση του ΚΠολΔ από 1-1-2026, διπλασιάζονται απαράδεκτα τα παράβολα αναβολής και άσκησης ενδίκων μέσων) και ως εκ τούτου δυσχεραίνεται η πρόσβαση των πιο αδύναμων σ' αυτήν. Χάνει, λοιπόν, η ιδέα της δικαιοσύνης, το δίκαιο των πολιτών, προς όφελος των συμφερόντων των λίγων, των ολιγοπωλών, των funds και όλου αυτού του συστήματος που χρειάζεται εκ βάθρων αλλαγή και χτίσιμο από την αρχή.

Δεσμευόμαστε να συνεχίσουμε τον αγώνα για την κατάργηση των τεκμηρίων. Παράλληλα, δεν ξεχνάμε ότι η λύση για να ξαναχτιστεί ένα πραγματικό κοινωνικό κράτος με την ισότιμη και αναλογική φορολόγηση όλων βρίσκεται στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση από τις νεοφιλελεύθερες απάτες. Είναι η πραγματική φορολόγηση του μεγάλου πλούτου, που συσσωρεύεται με απίστευτους ρυθμούς όλα τα τελευταία χρόνια και η λήψη σκληρών διοικητικών και ποινικών μέτρων ελέγχου γι' αυτούς που επιχειρούν την απόδραση τους σε φορολογικούς παραδείσους!

ΟΨΕΙΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΙΑΣ: ΑΣΚΗΣΗ ΚΑΙ “ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗ” ΔΙΚΗΓΟΡΙΑ

Το ζήτημα της μισθωτής δικηγορίας και της άσκησης είναι κεντρικό για το πώς διαμορφώνονται οι συνθήκες στο επάγγελμα σήμερα και επηρεάζει την πλειοψηφία των συναδέλφων στα μεγάλα αστικά κέντρα όπου συγκεντρώνεται η δικηγορική ύλη. Αναδεικνύει με τον πιο γλαφυρό τρόπο την ταξική διαστρωμάτωση εντός του δικηγορικού σώματος και τις αυξανόμενες αντιθέσεις εντός μας, αυτό που εννοούμε ως Εναλλακτική Πρωτοβουλία όταν λέμε “δεν είμαστε όλοι το ίδιο”.

Ακριβώς για αυτόν το λόγο, η συζήτηση γύρω από το καθεστώς της άσκησης, αλλά και τη λεγόμενη “συνεργατική” δικηγορία, που από εισαγωγικό στάδιο στο επάγγελμα έχει μετατραπεί τα τελευταία πολλά χρόνια σε μόνιμη συνθήκη για την πλειοψηφία των νέων συναδέλφων, είναι μια συζήτηση στην οποία οι ηγεσίες των δικηγορικών συλλόγων τοποθετούνται σε βάρος των ασκούμενων και νέων δικηγόρων, ακριβώς επειδή εκπροσωπούν τους εργοδότες δικηγόρους και τις δικηγορικές εταιρίες, δηλαδή τους παράγοντες συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης της δικηγορικής ύλης.

Η στάση αυτή δένει αρμονικά με τους κάθε λογής απολογητές της θεωρίας του “δικηγορικού υπερπληθωρισμού” που εισηγούνται εδώ και χρόνια τη θέση φραγμών για την είσοδο και τον βιοπορισμό των νέων συναδέλφων από το επάγγελμα. Και η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας με αλληπάλληλες παρεμβάσεις και

εξαγγελίες έρχεται να “πάρει μέτρα”, αυστηροποιώντας τις εξετάσεις για την εγγραφή στους Δικηγορικούς Συλλόγους, επιβάλλοντας δυσβάσταχτες φορολογικές και ασφαλιστικές επιβαρύνσεις ιδιαίτερα για τις νέες συναδέλφους και τα χαμηλά εισοδήματα, εσχάτως εξαγγέλλοντας “εκ βάθρων αλλαγές” για την μείωση του δικηγορικού πληθυσμού: την αφαίρεση της ευθύνης των εξετάσεων των ασκούμενων από τους Συλλόγους και την αυστηροποίησή τους, την αύξηση της άσκησης στα δύο έτη, την επαναφορά και αύξηση των απαιτούμενων παραστάσεων κ.ά.. Στην ίδια δέσμη μέτρων περιλαμβάνονται εξάλλου και περιορισμοί στους νέους δικηγόρους, με εισαγωγή υποχρεωτικών παραστάσεων (και συζήτηση για την επαναφορά του παραβόλου) για τις προαγωγές σε παρ’ Εφέταις και παρ’ Αρείω Πάγω και την υποχρεωτική ασφάλιση αστικής ευθύνης για όλους (δίνοντας έτσι κι ένα τεράστιο bonus στο μεγάλο ασφαλιστικό κεφάλαιο).

Πρέπει λοιπόν να γίνει καθαρό ότι όλες οι κυβερνητικές επιθέσεις του τελευταίου διαστήματος, από τις γενικές (φορολογικό και τεκμήρια, ασφαλιστικό και ΚΕΑΟ, ΦΠΑ και φορολόγηση στην πηγή), μέχρι τις στοχευμένες για την εργαζόμενη νεολαία του επαγγέλματος, αποσκοπούν και οδηγούν στη συγκέντρωση της δικηγορικής ύλης στα μεγάλα δικηγορικά γραφεία και τις εταιρείες και στον άμεσο και έμμεσο πλουτισμό τους σε βάρος των μαχόμενων και νέων δικηγόρων.

Οι αλλαγές αυτές αποσκοπούν και οδηγούν στη ριζική αναμόρφωση του επαγγέλματος ως εξής: όσες/οι δικηγόροι αρνούνται να υποταχθούν σε ένα μέλλον μισθωτής δικηγορίας, θα εξωθηθούν σταδιακά εκτός επαγγέλματος αδυνατώντας να συντηρήσουν τα γραφεία τους, πνιγμένοι στα

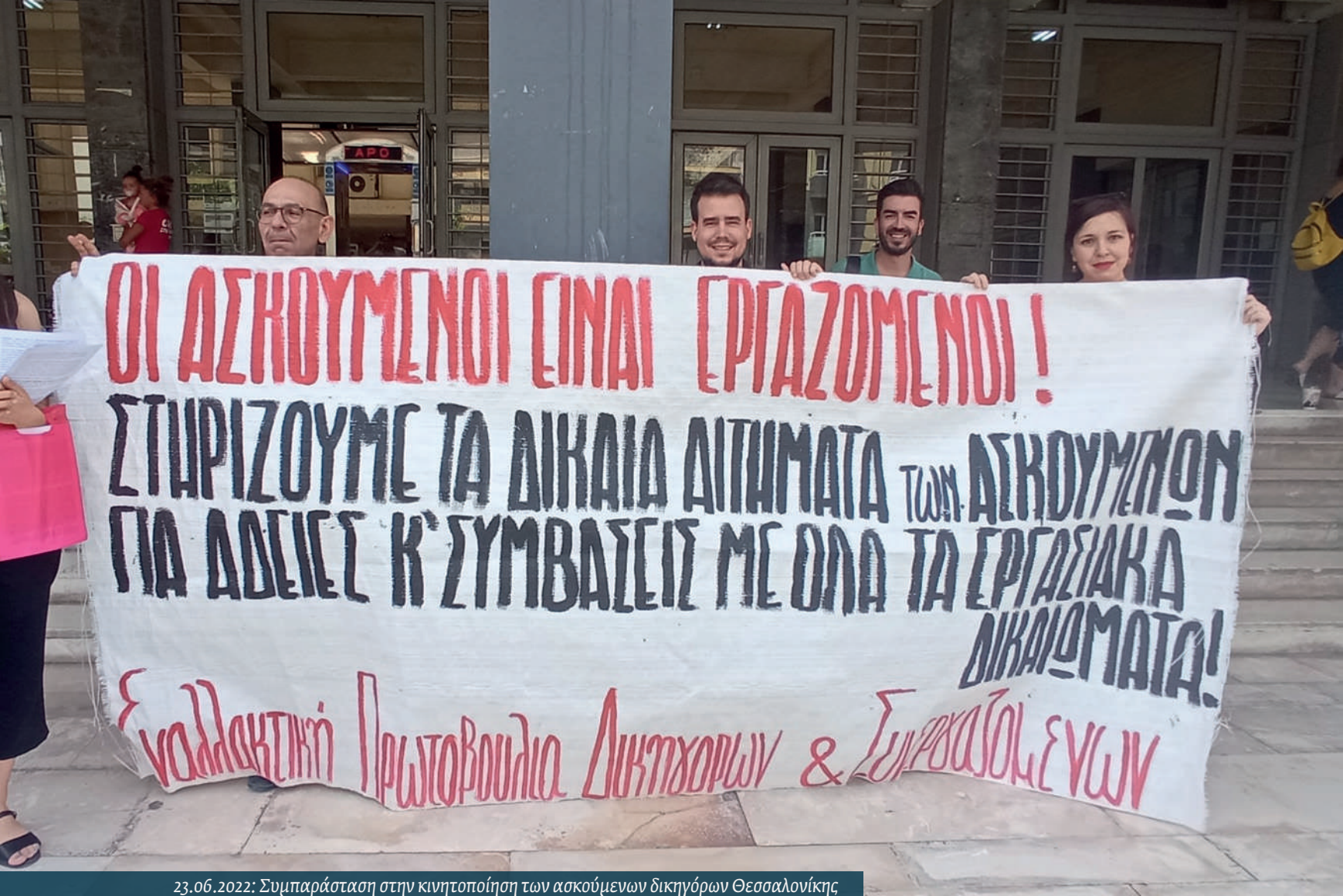
χρέη και στους διακανονισμούς. Όσοι/ες, ιδιαίτερα οι νεότερες/οι, επιλέγουν να ασκήσουν δικηγορία, θα έχουν πλέον τη δυνατότητα να ασχολούνται μόνο ως “paralegal” ή έστω “solicitor” κατά το αγγλικό πρότυπο, ή ως “ασκούμενοι διαρκείας” χωρίς δηλαδή τη δυνατότητα να ασκήσουν μάχιμη δικηγορία.

Η δικηγορική ύλη μετατοπίζεται έτσι αποκλειστικά στους “μεγάλους παίχτες”, που για αυτό το λόγο χρειάζονται φθηνό και εξαρτημένο εργατικό δυναμικό περισσότερο από ποτέ. Για αυτό και διαμαρτύρονται κάθε φορά που απαιτούμε την κατάργηση του εξευτελιστικού καθεστώτος της άσκησης ή έστω τη θέσπιση κατώτατων αποδοχών. Για να μη μιλήσουμε για τις μεγάλες εμπορικές εταιρείες, servicers, εισπρακτικές και άλλα δεινά, που απαιτούν επίσης φθηνούς εργαζόμενους με νομικές γνώσεις.

Ο πραγματικός λοιπόν στόχος των “κορυφών” του επαγγέλματος και της κυβέρνησης, είναι η βίαιη περαιτέρω μισθωτοποίηση των νέων συναδέλφων, ξεκινώντας από την άσκηση και δεσμεύοντάς τους για όλο τον εργασιακό τους βίο.

Αυτά δεν αφορούν κάποιο δυστοπικό μέλλον, αλλά μια πραγματικότητα που επιχειρείται να θεσμοθετηθεί και τυπικά: μέρος της εισήγησης που ετοιμάστηκε με ευθύνη της Ολομέλειας για το 15ο Πανελλήνιο Συνέδριο Δικηγορικών Συλλόγων πέρσι, επικέντρωνε στη “δυνατότητα” που θα πρέπει τάχα να παρασχεθεί στους συναδέλφους για την αναστολή του δικηγορικού επαγγέλματος αν “θέλουν” να εργαστούν με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ακόμα και για νομικές εργασίες!

Σήμερα, μια συνάδελφος που εγγράφεται το 2025 στον Δικηγορικό Σύλλογο και ξεκινά να

23.06.2022: Συμπαράσταση στην κινητοποίηση των ασκούμενων δικηγόρων Θεσσαλονίκης

εργάζεται σε κάποιο μεγάλο δικηγορικό γραφείο/εταιρία ως “συνεργάτης”, σε μια “καλή” περίπτωση θα αμείβεται με 1.000-1.200 € μηνιαία. Δηλαδή με το βασικό μισθό ανειδίκευτου (άγαμου και χωρίς προϋπηρεσία) εργάτη (740 €) και το κόστος των ασφαλιστικών της εισφορών (260 €). Δεν θα έχει δυνατότητα απαλλαγής από τον ΦΠΑ, ενώ θα φορολογηθεί για το πρώτο έτος 2.200 €, και μαζί με την προκαταβολή φόρου 3.200 €. Δηλαδή για το πρώτο έτος θα έχει καθαρό μηνιαίο εισόδημα κάτω από 500 € το μήνα!

Πόσο εύκολα θα μπορούσε να αρνηθεί αυτή η συνάδελφος την πρόταση του εργοδότη της να προχωρήσει σε αναστολή του δικηγορικού επαγγέλματος, για να απαλλαχθεί από φορολογικές και ασφαλιστικές εισφορές και να λαμβάνει τουλάχιστον τον βασικό; Θυσιάζοντας βέβαια το δικαίωμά της να παρίσταται στα δικαστήρια ακόμα και για δικές της υποθέσεις, θυσιάζοντας δηλαδή

οποιαδήποτε βιώσιμη προοπτική της στο πεδίο της μάχης δικηγορίας...

Απέναντι σε αυτό το μέλλον που για πολλές και πολλούς βρίσκεται ήδη εδώ, οι αυτοαπασχολούμενες/οι συνάδελφοι που παλεύουν για να βγει ο μήνας έχουν κάθε συμφέρον να συνταχθούν με τους ασκούμενους και τις νέες συναδέλφους για να διεκδικήσουμε μαζί βιώσιμους όρους απασχόλησης.

Μαζί με την κατάργηση όλων των φοροληστρικών μέτρων και των κάθε λογής ευφάνταστων επιβαρύνσεων (pros, υποχρεωτική ασφάλιση αστικής ευθύνης κλπ), θα πρέπει να δώσουμε μάχη για:

- κατάργηση της άσκησης - όλα τα επαγγελματικά δικαιώματα πρέπει να κατοχυρώνονται με τη λήψη του πτυχίου της Νομικής

- κατάργηση του άρθρου 48 Κωδ. Δικ. και ενσωμάτωσή του στο άρθρο 44 Κωδ. Δικ. - ελάχιστο όριο αμοιβής των “συνεργατών” δικηγόρων οι εκάστοτε κατώτατες νόμιμες αποδοχές υπαλλήλου του ιδιωτικού τομέα ανάλογων επιστημονικών προσόντων - επαγγελματική ανεξαρτησία - προστασία από την απόλυση.

Είναι φανερό πως οι στόχοι χωρίς μάχη και οργάνωση είναι ευχολόγια, και οι μάχες χωρίς ξεκάθαρους στόχους είναι αδιέξοδες. Ο αγώνας μας για τη δυνατότητα να βιοποριζόμαστε από το επάγγελμα που σπουδάσαμε, για την ανατροπή καθεστώτων αρρύθμιστης και ασύδοτης υπερεκμετάλλευσης, είναι κοινός αγώνας μας με τις μάχες της εργαζόμενης πλειοψηφίας για αυξήσεις, συλλογικές συμβάσεις, εργασιακά δικαιώματα. Και περνάει μέσα από την οργάνωση της ίδιας της εργαζόμενης πλειοψηφίας στον κλάδο μας. Αυτό είναι το προσκλητήριο που απευθύνει η Εναλλακτική Πρωτοβουλία!

«Σέ λέω γυναίκα γιατί εἶσ' αἰχμάλωτη» έγραψε η Κική Δημουλά στο «Σημείο Αναγνωρίσεως» θέλοντας να μιλήσει για τη διαχρονική καταπίεση της γυναίκας. Την καταπίεση σε όλο το φάσμα των ευάλωτων ταυτοτήτων που φέρει μία γυναίκα. Την κοινωνική λόγω της κυρίαρχης πατριαρχίας αλλά και την ταξική. Όταν στη δημόσια σφαίρα γίνεται λόγος για «μέτρα που θα ενισχύσουν την ισότητα των δύο φύλων και την ισότιμη θέση της γυναίκας στην κοινωνία και την αγορά εργασίας», στην πραγματικότητα πρόκειται για συγκεκαλυμμένη διαμόρφωση νέων σοβαρότερων διακρίσεων σε βάρος των γυναικών. Και αυτό γιατί σε μία συνθήκη άγριου καπιταλισμού όλα τα προσφερόμενα εργατικά χέρια, αυτά που θα παραγάγουν τον πλούτο μόνο για τους λίγους, είναι καλοδεχούμενα. Διπλά καλοδεχούμενα τα εργατικά χέρια των πολλαπλώς καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων, όπως των μεταναστών, των γυναικών, των ΛΟΑΤΚΙ+ υποκειμένων, γιατί είναι εκείνα που συνοδεύονται με τα λιγότερα δικαιώματα και τις χαμηλότερες αμοιβές. Έτσι, ενώ η είσοδος των γυναικών στην παραγωγική διαδικασία διευκολύνεται, υπάρχουν δύο σημαντικοί παράγοντες που δρουν πολλαπλασιαστικά και όχι διαλυτικά της διακρίσης. Πρώτον, η είσοδος αυτή γίνεται χωρίς να ληφθεί υπόψη ο επιβαλλόμενος κοινωνικός και οικιακός ρόλος της γυναίκας, ως

τροφού, φροντίστριας, μητέρας. Η γυναίκα συνεχίζει να επωμίζεται ολοκληρωτικά την οικιακή εργασία και μάλιστα στην άμισθη και ανασφάλιστή της εκδοχή, και επιπλέον -χωρίς καμία πρόβλεψη- συμμετέχει στην εξωοικιακή παραγωγική διαδικασία, με τις ίδιες υποχρεώσεις και με διαφορετικά δικαιώματα από τους άνδρες. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και ο δεύτερος ενισχυτικός της διάκρισης παράγοντας. Η διαδρομή της στην παραγωγική διαδικασία σταματάει στο άθραυστο «γυάλινο ταβάνι». Είναι αναληθές ότι οι χώροι εργασίας είναι ανδροκρατούμενοι. Μόνο η οροφή τους είναι.

Στον δικηγορικό κλάδο συναντούμε το εξής παράδοξο. Ενώ το μεγαλύτερο ποσοστό του καλύπτεται από γυναίκες, οι τελευταίες υποεκπροσωπούνται στα συλλογικά και συνδικαλιστικά όργανα και σχεδόν απουσιάζουν από τη διοίκησή τους, υπολείπονται κατά πολύ στις αμοιβές και, τέλος, σε ιεραρχικές δομές μέσα σε πολυπρόσωπα δικηγορικά σχήματα δύσκολα σκαρφαλώνουν στα ψηλότερα σκαλιά. Η δικαιολογία είναι και κλασική. Οι γυναίκες «αδιαφορούν» για τις συλλογικές δράσεις. Το γεγονός ότι δεν συζητείται καν το ενδεχόμενο να αλλάξει η συνθήκη που τις απορροφά κάθε ικμάδα αντοχής και στραγγίζει τον ελάχιστο προσωπικό τους χρόνο δεν φαίνεται να απασχολεί. Η απλήρωτη, ανασφάλιστη και ισόβια οικιακή εργασία (αλήθεια πότε συνταξιοδοτούνται οι γυναίκες από το να προσφέρουν διαρκώς στο σπίτι και να υπηρετούν όλα τα μέλη της ευρύτερης οικογένειας;) η οποία δεν αναγνωρίζεται και η οποία πάει χέρι με την εξωοικιακή εργασία ήταν το μεγαλύτερο επίτευγμα του καπιταλισμού.

Την ίδια στιγμή, οι γυναίκες παλεύουν με μία μόνιμη αμφισβήτηση που αφορά τα επιστημονικά και επαγγελματικά τους προσόντα, τον τρόπο που «υπάρχουν» και αυτοπροσδιορίζονται ως επαγγελματίες και τον τρόπο που

επιλέγουν να ζουν τη ζωή τους. Οι μητέρες βρίσκονται διαρκώς ανάμεσα στις συμπληγάδες της γονεϊκής (θηλυκής) υποχρέωσης και του ανεργάτιστου χρόνου υπαμειβόμενης εργασίας χωρίς καμία απολύτως κρατική υποστήριξη και οι child-free γυναίκες υποτιμώνται αφού δεν κατάφεραν να συμμορφωθούν στα στερεότυπα. Εννοείται πως για τις τρανς θηλυκότητες η έλλειψη ορατότητας καθιστά απαγορευτική ακόμα και την είσοδο στο επάγγελμα αυτό καθαυτό. Όταν στα ανωτέρω προστεθεί και το ταξικό πρόσημο οι ανισότητες οξύνονται ακόμα περισσότερο. Η αυτοαπασχολούμενη με χαμηλά εισοδήματα ή η -σε κάθε περίπτωση- κακοπληρωμένη μισθωτή δικηγόρος βιώνει επιπλέον και την οικονομική καταπίεση που την αναγκάζει να απεμπολεί δικαιώματα και να υπαναχωρεί από τα κεκτημένα. Άλλωστε οι ατελείωτες ώρες εργασίας έχουν ένα ακόμα «καλό». Κανένα περιθώριο χρόνου για σκέψη, στοχασμό και για συμμετοχή σε συλλογικές δράσεις. Το ανθρώπινο κεφάλαιο, ατόφιο, ακέραιο, κατατίθεται αναντίρρητα σε μία αδηφάγο αγορά. Κοινώς στις καπιταλιστικές κοινωνίες, η γυναικεία καταπίεση δεν οδηγεί μόνο στην υποτίμηση της γυναίκας αλλά εργαλειοποιείται για να επιτύχει την υπερεκμετάλλευση των πνευματικών και σωματικών της δυνάμεων για το κέρδος.

Στην πραγματικότητα, ακριβώς επειδή η γυναικεία εμπειρία στον δικηγορικό κόσμο δεν είναι μονολιθική, αφού δεν περιορίζεται σε θέματα έμφυλης ισότητας και δικαιοσύνης αλλά αφορά και ζητήματα με κοινωνικό και ταξικό χαρακτήρα, το φεμινιστικό κίνημα στα πλαίσια του δικηγορικού συνδικαλισμού δεν πρέπει να αναπτυχθεί στοχοπροσηλωμένο αποκλειστικά στην αντιμετώπιση της έμφυλης ανισότητας στους χώρους εργασίας, γιατί τότε είναι καταδικασμένο να αποτύχει. Μόνο ο αγώνας ενάντια σε όλους τους μηχανισμούς καταπίεσης,

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ;

25.06.2022: Συμμετοχή στο Thessaloniki Pride 2022

μπορεί να οδηγήσει κάποια στιγμή σε ένα τοπίο τέλειας ισότητας. Απέναντι σε μία κυβέρνηση που προωθεί την ατζέντα του δημογραφικού ζητήματος με το μοτο “θέλουμε να γεννιούνται περισσότερα ελληνόπουλα”, εισάγοντας υπόγεια και μία ρατσιστική ρητορική, με χορήγηση ψευδοεπιδομάτων γεννήσεων και χωρίς κανένα ουσιαστικό μέτρο στήριξης της οικογένειας, ενώ την ίδια στιγμή διαλύει το κοινωνικό κράτος (αλήθεια πως ακριβώς μπορεί να εξυπηρετηθεί και το εργασιακό ιζωρο και η αύξηση των γεννήσεων, όταν δεν υπάρχουν επαρκείς δημόσιες δομές, πχ δημόσιοι παιδικοί σταθμοί διευρυμένου ωραρίου για να στηρίξουν τους εργαζόμενους γονείς;) επαυξάνοντας τα βάρη που επωμίζεται η γυναίκα και την εκμετάλλευση που υφίσταται, το αγωνιστικό μέτωπο πρέπει να είναι αρραγές. Απέναντι σε μια κυβέρνηση που ενδιαφέρεται μόνο για τον εντυπωσιασμό, αντιμετωπίζοντας την έμφυλη βία μόνο με τροποποιήσεις στον Ποινικό Κώδικα και αυστηροποίηση των ποινών και όχι με την δημιουργία δημοσίων δομών όπου τα

θύματα θα μπορούν να βρουν καταφύγιο και προστασία ή με προγράμματα οικονομικής στήριξης τους, οι Δικηγορικοί Σύλλογοι τιμώντας τον θεσμικό τους ρόλο θα πρέπει να διεκδικήσουν:

- περισσότερους δημόσιους παιδικούς σταθμούς και νηπιαγωγεία. Στα πλαίσια δε του ΔΣΘ είναι πάγιο το αίτημα για λειτουργία παιδικού σταθμού. Τα επιδόματα γέννησης που ψηφίστηκαν δεν έχουν μεγάλη σημασία.
- οικονομική στήριξη σε νέους γονείς με μικρά παιδιά ανεξαρτήτως τρόπου κτήσης της γονεϊκότητας (πχ να περιλαμβάνει και τους γονείς που τεκνοθετούν ή τους ανάδοχους γονείς). Αυτονομήτως η στήριξη να περιλαμβάνει τις μονογονεϊκές οικογένειες και τις οικογένειες ομόφυλων ζευγαριών.
- διεκδίκηση θεσμοθέτησης αποζημιούμενης άδειας λοχείας για νέους γονείς.

- περισσότερες δημόσιες δομές στήριξης θυμάτων ενδοοικογενειακής βίας και πρόβλεψη οικονομικής στήριξης με παράλληλα προγράμματα υποστήριξης για εύρεση εργασίας.

- προστασία του δημόσιου χαρακτήρα της υγείας. Η έλλειψη σε νοσοκομειακούς ιατρούς και νοσηλευτές και η ιδιωτικοποίηση της υγείας επιβαρύνει τους γονείς με παιδιά, τα οποία έχουν αυξημένες ανάγκες ιατρικής επίβλεψης και φροντίδας.

Και μία τελευταία σημείωση, καθώς το έμφυλο ζήτημα τελευταία εργαλειοποιείται στο βωμό ενός alt-right ομοτρανσφοβικού αφηγήματος. Το φεμινιστικό κίνημα είναι συμπεριληπτικό και μαζικό και περιλαμβάνει όχι μόνο τις θηλυκότητες αλλά και όλα τα ΛΟΑΤΚΙ+ υποκείμενα, γιατί ο αγώνας για ισότητα και ελευθερία είναι ένας, συλλογικός και κοινός απέναντι σε όλους τους θύλακες καταπίεσης.

ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΟΝ ΠΚ: "ΦΥΛΑΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ" Ή ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΚΡΕΣΣΕΝΤΟ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΛΑΪΚΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Η κυβέρνηση τον Φεβρουάριο του 2024 προώθησε μια ακόμα αντιμεταρρύθμιση του ποινικού δικαίου (ν. 5090/2024), παρά την κατακραυγή του νομικού κόσμου. Μετέτρεψε τη φυλάκιση σε κανόνα και την αναστολή σε εξαίρεση, αύξησε τις ποινές και τις χρηματικές ποινές για όλα τα αδικήματα, εξαίρεσε τους μάρτυρες αστυνομικούς από την κατάθεση στο ακροατήριο. Θα εστιάσουμε σε δύο βασικές αλλαγές: στο ζήτημα της αναστολής των

ποινών και της εξύψωσης των αστυνομικών ως πολιτών ανώτερης κατηγορίας στην ποινική διαδικασία.

Ο συγκεκριμένος νόμος μπορεί να οδηγήσει πολίτες στη φυλακή ακόμα και για ελαφρύ πλημμέλημα λόγω της αλλαγής στη ρύθμιση της αναστολής των ποινών. Μέχρι την ψήφιση του ν. 5090/2024, πολλές ποινές δεν εκτίονταν. Δεν έμπαινε κάποιος στη φυλακή, αλλά η εκτέλεση της ποινής αναστέλλονταν για κάποια χρόνια. Αυτή η δυνατότητα πλέον περιορίστηκε. Το χρονικό όριο για την αναστολή προηγουμένως ήταν τα τρία χρόνια. Με τον νέο ΠΚ κατέβηκε στον ένα χρόνο. Δηλαδή για ποινές οι οποίες υπερβαίνουν τους 12 μήνες, κατά βάση, κάποιος θα πηγαίνει φυλακή για αδικήματα για τα οποία επί δεκαετίες κάτι τέτοιο θεωρούνταν αδιανόητο. Σε πολύ μεγάλο βαθμό αφορά ποινές που επιβάλλονται από τροχαία αδικήματα, σωματικές βλάβες, χρέη προς το Δημόσιο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης, που σε πολλές περιπτώσεις δεν θα έπρεπε καν να οδηγείται στα ποινικά

δικαστήρια ως υπόθεση αστικής φύσης μεταξύ δύο προσώπων, για το οποίο πλέον ο κατηγορούμενος αν καταδικαστεί μπορεί να καταλήξει στη φυλακή.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι διάφορες κατηγορίες σε αδικήματα που αποδίδονται σε διαδηλωτές. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της "αντίστασης κατά της αρχής" που ονομάζεται πλέον "βία κατά υπαλλήλου", για απόπειρες σωματικών βλαβών που συνήθως κατηγορούν οι άνδρες των ΜΑΤ ότι τους προκάλεσαν ή προσπάθησαν να τους προκαλέσουν οι διαδηλωτές. Δηλαδή, σε ένα πλήρως ρεαλιστικό σενάριο, αν πραγματοποιηθεί αναίτια προσαγωγή διαδηλωτή, και εκείνος αντιδράσει με αποτέλεσμα να του ασκηθεί δίωξη για βία κατά υπαλλήλου, τότε κινδυνεύει να βρεθεί στη φυλακή.

Επιπλέον, ο Ποινικός Κώδικας ευνοεί πλέον την καταδίκη (και κατ' επέκταση) τη φυλάκιση των πολιτών, προβλέποντας ότι οι αστυνομικοί που καταθέτουν ενόρκως προανακριτικά, δεν είναι πια υποχρεωμένοι να καλούνται ενώπιον του

ακροατηρίου για να εξεταστούν ως μάρτυρες κατηγορίας. Στα πλημμελήματα σε καμία περίπτωση, και στα κακουργήματα μόνο μετά από αίτηση που θα πρέπει να κάνει ο δικηγόρος του κατηγορούμενου στον εισαγγελέα τουλάχιστον πέντε ημέρες πριν το ακροατήριο και αν τη δεχτεί ο εισαγγελέας. Η πιο σημαντική δικαιοπολιτική προέκταση αυτής της διάταξης είναι ότι εξυψώνει τους αστυνομικούς σε πολίτες ανώτερης κατηγορίας. Θέτει τον λόγο τους πάνω από τον λόγο του κατηγορούμενου. Αυτό από πολλές πλευρές του Ποινικού Δικαίου, και του Δικαίου γενικότερα, είναι αδιανόητο. Δεύτερον, είναι συχνό το φαινόμενο οι προανακριτικές καταθέσεις των αστυνομικών να είναι copy – paste, ιδίως σε περιπτώσεις διαδηλώτων, αγωνιστών ή προσφύγων. Οι αστυνομικοί τίθενται, λοιπόν, υπεράνω του κατηγορούμενου. Εξάλλου, είναι συνηθισμένη η θετική προκατάληψη των δικαστών προς τους αστυνομικούς. Ο δικαστής αναρωτιέται: «είναι δυνατόν ο αστυνομικός να λέει ψέματα;»...

Ποιοι είναι οι καρποί αυτού του νόμου; Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, οι κρατούμενοι στις φυλακές έφθασαν τους 13.127. Πρόκειται για αριθμό ρεκόρ στον οποίο ποτέ δεν είχαμε φτάσει. Το ίδιο ισχύει και για τον ρυθμό αύξησης των κρατουμένων. Από τους 11.484 την 1η Ιανουαρίου 2025 φτάσαμε στους 13.127 την 16η Οκτωβρίου. Μεταξύ των κρατουμένων βρίσκονται και 96 έφηβοι 15-18 ετών, ενώ τον Απρίλιο του 2024 τα κρατούμενα παιδιά ήταν 28, δηλαδή μέσα σε ενάμιση χρόνο υπετριπλασιάστηκαν...

Συνολικά, οι αλλαγές στον Ποινικό Κώδικα, που προώθησε ο υπουργός Γ. Φλωρίδης, εισήγαγαν μια φιλοσοφία που μας πήγε δεκάδες χρόνια πίσω. Μια φιλοσοφία που έχει στο κέντρο της τον εγκλεισμό στις φυλακές και όχι τον φιλελεύθερο σωφρονισμό, που δεν έχει ως σκοπό της τον περιορισμό της εγκληματικής συμπεριφοράς, που έχει εμμονή με τη διεύρυνση και την ενίσχυση της ποινικής καταστολής. Αυτή η φιλοσοφία δεν είναι

κοινωνικά ουδέτερη. Το κράτος αποσύρεται από την πρόνοια που απαιτούν όλα τα σύνθετα κοινωνικά ζητήματα και απαντά με όλο και περισσότερη φυλακή. Αυτός ο «εκδημοκρατισμός» της φυλακής που συμπυκνώνει τις αλλαγές στον ΠΚ αποτελεί μια γενίκευση σε όλα τα λαϊκά στρώματα όσων βίωναν μέχρι τώρα κατά βάση μετανάστες, πρόσφυγες και Ρομά. Οι μαχόμενοι δικηγόροι γνωρίζουμε ότι δεν θα γίνει η κοινωνία μας πιο ασφαλής αν μπουρ στη φυλακή περισσότεροι φτωχοί για περισσότερο χρόνο. Όσο οι κοινωνικές συνθήκες χειροτερεύουν, το έγκλημα θα αυξάνεται όσες ποινές κι αν επιβληθούν. Απέναντι στον «ποινικό λαϊκισμό» της κυβέρνησης, ήρθε η ώρα να απαιτήσουμε περισσότερες ευκαιρίες υφ' όρον απόλυσης με γενίκευση των εναλλακτικών τρόπων έκτισης της ποινής πχ με παροχή κοινωφελούς εργασίας, και συνολικά μια κοινωνία με λιγότερη φυλακή.

26.05.2022: Συμμετοχή σε πορεία φοιτ. συλλόγων για περιστατικό απρόκλητης βίας των ΜΑΤ κατά φοιτητών στο ΑΠΘ

Ο δημόσιος χαρακτήρας του νερού ως φυσικού αγαθού ζωτικής σημασίας για την επιβίωση των πολιτών και την διατήρηση του περιβάλλοντος, μεταφράζεται στο ότι το νερό αναγνωρίζεται όχι ως εμπόρευμα αλλά ως βασικό ανθρώπινο δικαίωμα και κοινωνικό αγαθό στο οποίο όλοι οι άνθρωποι πρέπει να έχουν πρόσβαση και αποτυπώνεται στη φράση: “Ο άνθρωπος πάνω από τα κέρδη. Το νερό δημόσιο αγαθό, όχι εμπόρευμα”.

Όπου στον πλανήτη το νερό αντιμετωπίστηκε ως εμπόρευμα η παγκόσμια εμπειρία έδειξε ότι κοινός παρονομαστής είναι η υποβάθμιση της ποιότητας του νερού, η υποβάθμιση των υποδομών, η αλματώδης αύξηση της τιμής, η αύξηση απωλειών νερού, η περιβαλλοντική επιβάρυνση, η μείωση θέσεων εργασίας και η μείωση των μισθών των εργαζόμενων με απώτερο σκοπό το κέρδος, που όμως αποφέρουν χαμηλότερης ποιότητας υπηρεσίες στους πολίτες - καταναλωτές, η αδιαφάνεια, τα οικονομικά σκάνδαλα, η αλόγιστη εξάντληση των αποθεμάτων, αφού σκοπός του επενδυτή είναι η αυξημένη κατανάλωση, δηλαδή τα αυξημένα κέρδη. Πάνω από 200 πόλεις ανέκτησαν τον δημόσιο έλεγχο στο νερό όπου είχε ιδιωτικοποιηθεί είτε άμεσα είτε έμμεσα. Ανάμεσα σε αυτές το Παρίσι όπου το 1778 ιδρύθηκε η πρώτη ιδιωτική εταιρεία ύδρευσης (Paris Water Company) και σήμερα εδρεύουν οι μεγαλύτερες πολυεθνικές εταιρείες νερού (Suez και Veolia).

Στην Ελλάδα, το κίνημα του νερού δημιουργήθηκε μέσα από συλλογικούς αγώνες την περίοδο των μνημονίων, στους οποίους συμπορεύθηκαν εργατικά σωματεία, σύλλογοι, άτυπες συλλογικότητες, περιβαλλοντικές οργανώσεις, τοπικές κοινότητες, αυτοδιοικητικοί φορείς, πολίτες. Αναπτύσσοντας δράση στο

κινηματικό, θεσμικό αλλά και στο δικαστικό πεδίο και ενεργώντας ριζοσπαστικά, συστηματικά, δυναμικά, ευφάνταστα, με επιμονή και στοχοπροσήλωση, κατάφερε μέχρι σήμερα να προστατεύσει το νερό ώστε αυτό να παραμείνει δημόσιο, προσβάσιμο, ασφαλές, ποιοτικό και φθηνό.

Ο δημόσιος χαρακτήρας έχει επιβεβαιωθεί επανειλημμένα και από τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ), που στάθηκε ανάχωμα σε όλες τις προσπάθειες των εκάστοτε κυβερνήσεων για ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών ύδρευσης. Με αποφάσεις του, από τις ελάχιστες που αντιτάχθηκαν σε μνημονιακά μέτρα, προστάτεψε τις υπηρεσίες ύδρευσης ακυρώνοντας ως αντίθετες προς συνταγματικές διατάξεις που προστατεύουν το ατομικό και κοινωνικό δικαίωμα στην υγεία (5 παρ. 5 και 21 παρ. 1 και 3 Σ), τη μεταβίβασή τους στο ΤΑΙΠΕΔ (ΣτΕ Ολ 1906/2014) και στο Υπερταμείο (ΣτΕ Ολ 190 & 191/2022) για την εκμετάλλευση του νερού με σκοπό το κέρδος και την πληρωμή του δημοσίου χρέους. Το ίδιο έκανε και για την ΚΥΑ τιμολόγησης (ΣτΕ 2519/2022), με την οποία οι κανόνες τιμολόγησης με αυστηρά οικονομικά και μόνο κριτήρια οδηγούσαν σε υπέρογκες αυξήσεις των λογαριασμών του νερού και την ανάθεση της διαχείρισης του υδροδοτικού συστήματος της Αττικής, του μεγαλύτερου υδροδοτικού συστήματος της χώρας (ΣτΕ 1886/2022) γιατί διασπά τον κύκλο του νερού εγκαινιάζοντας την είσοδο ιδιωτικών εταιρειών.

Παρά ταύτα, με την υπαγωγή των υπηρεσιών ύδρευσης και αποχέτευσης στη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας που μετονόμασε σε ΡΑΕΥ (ν. 5037/2023), η κυβέρνηση προχώρησε στην εντελώς αντίθετη κατεύθυνση. Ήδη το αποτυχημένο έργο της ΡΑΕ

ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΝΕΡΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ: ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ!

στο ρεύμα μας προιδεάζει για το βέβαιο της νέας αποτυχίας στο νερό.

Η ίδρυση Ρυθμιστικής Αρχής ήταν μνημονιακή υποχρέωση της χώρας. Το 2011 τα μνημόνια προέβλεπαν ότι το νερό θα ιδιωτικοποιηθεί πλήρως αλλά θα δημιουργηθεί μια Ρυθμιστική Αρχή Υδάτων επειδή θα μπουκιδώσουν ιδιώτες πάροχοι, άρα θα έπρεπε να υπάρχει μια ρυθμιστική Αρχή όπως η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας που να ελέγχει τον ανταγωνισμό και τους ιδιώτες και να ελέγχει ότι εφαρμόζονται οι κανόνες της αγοράς. Αυτός είναι ο ρόλος των ρυθμιστικών Αρχών. Αυτό ίσχυε για το 2011. Με τις αποφάσεις του ΣτΕ ακυρώθηκε το πρόγραμμα ιδιωτικοποίησης που είναι το βασικό προαπαιτούμενο για να ιδρυθούν ρυθμιστικές αρχές. Στον τομέα των υδάτων της Χώρας δεν υπάρχει ούτε νοείται αγορά νερού και ούτε επιτρέπεται η δραστηριοποίηση κερδοσκοπικών επιχειρήσεων, ώστε να απαιτείται η ρύθμισή τους από Ρυθμιστική Αρχή. Οι Ρυθμιστικές Αρχές όπου ιδρύθηκαν αποτέλεσαν το πρώτο βήμα της «απελευθέρωσης της αγοράς» (Βλ. ΡΑΕ, Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών, Ρυθμιστική Αρχή Σιδηροδρόμων).

Στη συνέχεια, με νέα ΚΥΑ τιμολόγησης (2024) θεσπίστηκαν κανόνες τιμολόγησης νερού ακόμη χειρότεροι από τους προηγούμενους που ακύρωσε το ΣτΕ (2519/2022), επιβάλλοντας τον κανόνα της αγοράς, δηλαδή της μετακύλισης κόστους στις

02.04.2023 : Συναυλία Υπερασπίσου το Νερό στην πλατεία Αριστοτέλους © Afroditi Michailidou

πλάτες των καταναλωτών και οδηγώντας σε αλματώδη αύξηση των λογαριασμών των νοικοκυριών. Η υπόθεση αυτή μετά από προσφυγή σωματείων εργαζομένων στις δημόσιες και δημοτικές υπηρεσίες ύδρευσης και περιβαλλοντικών οργανώσεων εκδικάσθηκε στην Ολομέλεια του ΣτΕ στις 7.2.2025 και εκκρεμεί η έκδοση απόφασης.

Περαιτέρω, η εξαγγελλλόμενη συγχώνευση των δημοτικών επιχειρήσεων ύδρευσης και αποχέτευσης (ΔΕΥΑ), παρά τις αντιδράσεις των εργαζόμενων και των αυτοδιοικητικών, μεταμφιέζει την εμπορευματοποίηση κάτω από έννοιες όπως “αποτελεσματικότητα” και “μεταρρύθμιση”. Συνέπεια είναι η τεχνική απαξίωση των δικτύων, η αποδυνάμωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και η απειλή της ιδιωτικοποίησης, καθώς στοχεύει να

σηματοδοτούν μεγάλες μονάδες για δημιουργία επενδυτικού ενδιαφέροντος και να δοθεί μερίδιο σε υποψήφιους ιδιώτες παρόχους σε μια αγορά όπου το νερό θα καταστεί εργαλείο κέρδους.

Η κυβέρνηση, αντίθετα προς το τείχος προστασίας που ύψωσε το κίνημα του νερού και επικύρωσε η νομολογία, επιχειρεί να απορρυθμίσει τον τομέα των υπηρεσιών ύδρευσης εισάγοντας νέο μοντέλο διαχείρισης και να αφήσει το νερό έξω από τον δημόσιο έλεγχο στη λογική ότι πόροι της γης και τα κοινά αγαθά αγοράζονται και μεταβιβάζονται σε μεγάλες επενδυτικές επιχειρήσεις με αποκλειστικό σκοπό το κέρδος εις βάρος της ανθρωπίνης ζωής.

Δεν θα της περάσει! Ο αγώνας για το νερό και την προστασία του μας αφορά όλους και όλες,

είναι κοινός και ενιαίος για την υγεία, τον σιδηρόδρομο, τις μεταφορές, την παιδεία, τον αέρα, τις θάλασσες, τα βουνά, το περιβάλλον, τον πολιτισμό, τις συγγκοινωνίες, την ενέργεια.

Η Εναλλακτική Πρωτοβουλία Δικηγόρων διεκδικεί οι Δικηγόρικοί Σύλλογοι και οι μαχόμενοι δικηγόροι να αντισταθούν και να συμπαραταχθούν με τους εργαζόμενους και τα κινήματα στις διεκδικήσεις τους για δημόσιο έλεγχο και κοινωνική δικαιοσύνη, αρθρώνοντας δημόσιο λόγο και αναλαμβάνοντας ενεργό δράση για τη διασφάλιση της καθολικής, ασφαλούς, ισότιμης πρόσβασης στα κοινά αγαθά και την αποτροπή της χρήσης τους ως εργαλείων κέρδους και πλουτισμού των λίγων σε βάρος της ζωής των πολλών.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΟΛΗΨΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΣΤΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑΣ

Η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού από το κράτος του Ισραήλ τα τελευταία δύο χρόνια είναι το μεγαλύτερο έγκλημα του 21ου αιώνα. Οι βομβαρδισμοί ακόμα και νοσοκομείων ή σχολείων, η χρήση του λιμού ως όπλου, η ισοπέδωση της πόλης της Γάζας, η συστηματική σφαγή αμάχων χωρίς διάκριση φύλου ή ηλικίας, κλιμάκωσαν τη βαρβαρότητα μιας πολυετούς κατοχής. Το κράτος - απαρτχάιντ του Ισραήλ είναι από την ίδρυσή του την εποχή της Νάκμπα (1948) ένα κράτος που εφαρμόζει συστηματικές διακρίσεις σε βάρος των Παλαιστινίων. Το ιδεολογικό υποβαθρό του είναι ο σιωνισμός, μια αντιδραστική, ρατσιστική ιδεολογία που δεν αντιπροσωπεύει όλους τους Εβραίους, ιδίως εκείνους της διασποράς. Η μακροχρόνια κατοχή των Παλαιστινιακών εδαφών, ο κατακερματισμός της Δυτικής Όχθης και φυσικά η συνεχιζόμενη τα τελευταία σχεδόν 3 χρόνια γενοκτονία του λαού της Γάζας, δεν θα ήταν δυνατή χωρίς την στήριξη των ΗΠΑ και των άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που το χρησιμοποιούν ως τοποτηρητή των συμφερόντων τους στη Μέση Ανατολή. Έτσι, ακόμα και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ για ίδρυση Παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967 με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ έχουν μείνει στα χαρτιά. Από την άλλη πλευρά, το κίνημα αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό και η διεθνής κατακραυγή οδήγησαν σε καταδίκες των γενοκτονικών πρακτικών του Ισραήλ.

Η πρόσφατη συρραφή διεθνών νομικών αποφάσεων απέδειξε με

ασυνήθιστη σαφήνεια ότι τα ζητήματα του καθεστώτος των κατεχόμενων παλαιστινιακών εδαφών, της ευθύνης κρατών και της ατομικής ποινικής ευθύνης δεν είναι πλέον θεωρητικά: διαμορφώνουν υποχρεώσεις, επιβάλλουν περιορισμούς και προκαλούν πολιτικές συνέπειες. Τρεις αποφάσεις —η γνωμοδοτική απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου (19/7/2024), τα ασφαλιστικά μέτρα που αποφάσισε το Δικαστήριο επί της αίτησης της Νότιας Αφρικής (24/3/2024) και τα εντάλματα σύλληψης του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου (21/11/2024)— διαμορφώνουν ένα ενιαίο νομικό αφήγημα με σαφείς στερεές απαιτήσεις συμμόρφωσης από το παρελθόν.

Το Διεθνές Δικαστήριο, με την γνωμοδοτική του απόφαση, έκρινε ότι οι συνεχείς παραβιάσεις του Ισραήλ στο δικαίωμα αυτοδιάθεσης των Παλαιστινίων και η μακροχρόνια παρουσία στα κατεχόμενα δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται ως απλή «κατοχή» βραχείας διάρκειας. Για πρώτη φορά το Δικαστήριο μιλά ευθέως για προσάρτηση —ως εξαναγκαστική ιδιοποίηση γης— και συνδέει αυτή την πράξη με την πρόθεση μόνιμου ελέγχου της περιοχής. Η απόφαση απαιτεί τον τερματισμό της κατοχής, την απομάκρυνση εποίκων και εποίκων (και τη διακοπή επέκτασης ή δημιουργίας νέων), καθώς και την αποζημίωση των Παλαιστινίων που έχουν εκδιωχθεί από τις γαίες και τα σπίτια τους. Επισημαίνεται ότι οι ισχυρισμοί για «εθνική ασφάλεια» δεν θεμελιώνουν δικαίωμα κατάκτησης —παραπέμποντας σε καθιερωμένες αρχές όπως η απαγόρευση χρήσης παράνομης βίας και η αρχή ότι κανένα έθνος δεν αποκτά έδαφος με βία.

Παράλληλα, τα μέτρα που περιγράφονται δεν περιορίζονται στη «άμεση» βία: ορθά το Δικαστήριο αναγνώρισε και μη άμεσες πρακτικές ως ενδεικτικές προσάρτησης —γραφειοκρατικές

παρεμποδίσσεις αδειών, υποχρεωτικές αδειοδοτήσεις διαμονής στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, και μια συνεχή, συνεκτική επέκταση των εποίκισμών που προσομοιάζουν σε προσαρτημένα εδάφη και σε πρακτικό διαμελισμό των παλαιστινιακών εδαφών. Η νομική αξιολόγηση καταλήγει ότι η προσάρτηση δεν δικαιολογείται και οι παραβιάσεις επηρεάζουν τη νομιμότητα της παρουσίας του Ισραήλ στα κατεχόμενα. Επιπλέον, τα κράτη καλούνται να απέχουν από οποιαδήποτε συνεργασία με συνέπειες για τα κατεχόμενα εδάφη.

Στο ίδιο πλαίσιο, τα ασφαλιστικά μέτρα που εκδόθηκαν μετά την αίτηση της Νότιας Αφρικής ανέδειξαν την επείγουσα ανάγκη αποτροπής κινδύνου γενοκτονίας στη Γάζα. Το Δικαστήριο κάλεσε το Ισραήλ να αποφύγει ενέργειες που θα μπορούσαν να προκαλέσουν «φυσική καταστροφή, εν όλω ή εν μέρει, μεγάλου τμήματος του πληθυσμού», να διατηρήσει ανοιχτό το πέρασμα της Ράφα και να επιτρέψει την δράση ανθρωπιστικών μηχανισμών και του ΟΗΕ. Οι διατυπώσεις έχουν χαρακτήρα δεσμευτικό αλλά και προσεκτικό· δεν προδικάζουν την τελική κρίση, διατηρώντας όμως ζωντανή τη νομική και ηθική απαίτηση για άμεσα προληπτικά μέτρα.

Τέλος, τα εντάλματα σύλληψης του ICC (21/11/2024) και οι σχετικές αποφάσεις του για μη αναβολή της διαδικασίας ενθαρρύνουν την άσκηση ατομικής ποινικής ευθύνης. Το Δικαστήριο έκρινε βάσιμους λόγους για διώξεις ηγετικών προσώπων —με αιτιάσεις για εγκλήματα πολέμου, χρήση πείνας ως εργαλείο πολέμου, εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και εσκεμμένη στοχοποίηση αμάχων— και απέρριψε προσπάθειες αναβολής ή αμφισβήτησης δικαιοδοσίας. Η σημασία εδώ είναι διπλή: επιβεβαιώνεται η πιθανότητα ποινικής διερεύνησης και ταυτόχρονα αποσαφηνίζεται

II. Διεθνές Δίκαιο και Παγκόσμιο Κίνημα Αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη (19:30 - 21:00)

Κώστας Παπαδάκης

Δημοτικός σύμβουλος Δήμου Αθήνας, δικηγόρος, μέλος του ΔΣ του ΔΣΑ

Σόφη Χάντερ

Παλαιστίνια δικηγόρος, μέλος Εναλλακτικής Πρωτοβουλίας Δικηγόρων Θεσσαλονίκης

Λαμπρινή Θωμά

Δημοσιογράφος, The Press Project

Συντονίζει η Έλλη Μέλλιου

Εισηγήσεις ημερίδας & Ομιλητές

I. Η Αντίσταση και προοπτικές στην Παλαιστίνη (18:00 - 19:30)

Νικόλας Κοσματόπουλος

Πανεπιστημιακός, Καθηγητής Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βηρυττού

Γιέχια Ασκέρ

Παλαιστίνιος, Μέλος της Παλαιστινιακής Παραοικίας Θεσσαλονίκης

Φωτεινή Τσιμπιρίδου

Πανεπιστημιακός, Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας ΠΑΜΑΚ

Συντονίζει η Άσπα Θεοχάρη

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
31/01/2025
17:00

Αμφ. ΔΣΘ Ιωάννης
Μανωλεδάκης
(Διαγώνιος)

 ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

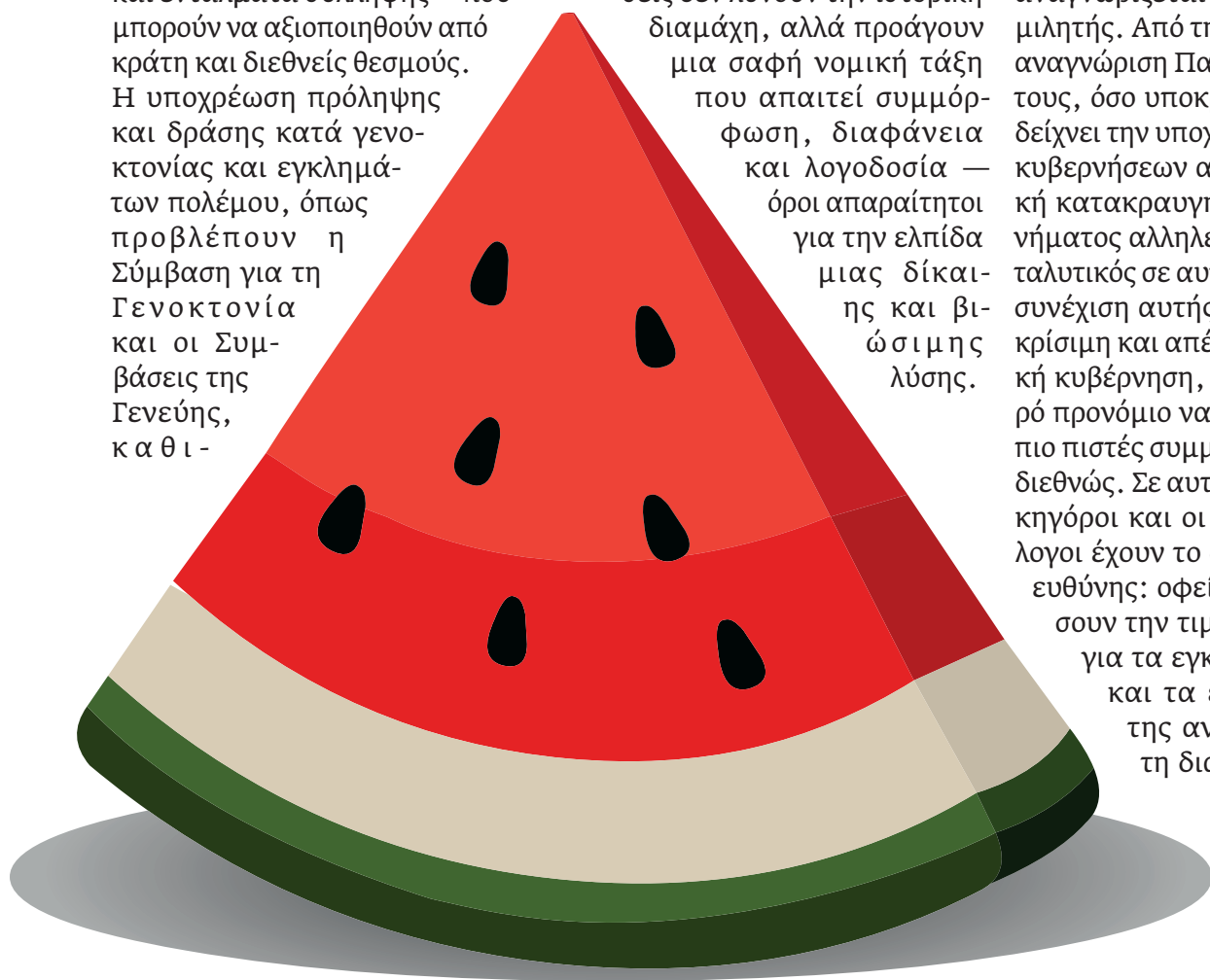
ότι η διεθνής ποινική δικαιοσύνη δεν προϋποθέτει επιπλέον «αποδοχή» από τον καταγγελλόμενο για να κινηθεί.

Αναδύεται έτσι μια εικόνα νομικής ασυμμετρίας αλλά και δυνατοτήτων: ναι μεν το διεθνές νομικό πλαίσιο έχει ιστορικές αδυναμίες και δομικές προκαταλήψεις, όμως οι πρόσφατες αποφάσεις προσφέρουν εργαλεία πίεσης —από υποχρεώσεις αποζημιώσεων και τερματισμού εποίκισμών μέχρι ασφαλιστικά μέτρα και εντάλματα σύλληψης— που μπορούν να αξιοποιηθούν από κράτη και διεθνείς θεσμούς. Η υποχρέωση πρόληψης και δράσης κατά γενοκτονίας και εγκλημάτων πολέμου, όπως προβλέπουν η Σύμβαση για τη Γενοκτονία και οι Συμβάσεις της Γενεύης, καθι-

στούν την αδράνεια μορφή συνενοχής.

Στην πράξη, αυτό σημαίνει ότι τα κράτη —συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας— έχουν αυξημένες υποχρεώσεις απέναντι σε ένα κράτος που τα τελευταία τρία χρόνια διαπράττει γενοκτονία: από εμπάργκο, κυρώσεις και παύση στρατιωτικής ή τεχνικής βοήθειας, μέχρι δέσμευση περιουσιακών στοιχείων και περιορισμούς στην εξαγωγή ευαίσθητων αγαθών. Οι πρόσφατες αποφάσεις δεν λύνουν την ιστορική διαμάχη, αλλά προάγουν μια σαφή νομική τάξη που απαιτεί συμμόρφωση, διαφάνεια και λογοδοσία —όροι απαραίτητοι για την ελπίδα μιας δίκαιης και βιώσιμης λύσης.

Η αξιοποίηση αυτού του νομικού οπλοστασίου δεν είναι φυσικά αυτόματη αλλά εξαρτάται από τον συσχετισμό δύναμης. Τα μεγάλα κράτη της Δύσης δεν δείχνουν πρόθυμα να κινηθούν σε μια τέτοια κατεύθυνση. Αντίθετα, έχουν εξαπολύσει ένα κυνήγι μαγισσών με πρόσχημα τον αντισημιτισμό, στο οποίο μάλιστα -τι υποκρισία! - πρωταγωνιστεί η άκρα δεξιά, από τη Μελόνι και τη Λεπέν ως τον Γεωργιάδη και τη Λατινοπούλου. Ο Νετανιάχου όχι απλώς δεν έχει συλληφθεί αλλά αναγνωρίζεται ως έγκυρος συνομιλητής. Από την άλλη πλευρά, η αναγνώριση Παλαιστινιακού κράτους, όσο υποκριτική κι αν είναι, δείχνει την υποχώρηση ορισμένων κυβερνήσεων απέναντι στη μαζική κατακραυγή. Ο ρόλος του κινήματος αλληλεγγύης υπήρξε καταλυτικός σε αυτήν την εξέλιξη. Η συνέχιση αυτής της πίεσης είναι κρίσιμη και απέναντι στην ελληνική κυβέρνηση, που έχει το θλιβερό προνόμιο να είναι μια από τις πιο πιστές συμμάχους του Ισραήλ διεθνώς. Σε αυτό το πλαίσιο, οι δικηγόροι και οι Δικηγορικοί Σύλλογοι έχουν το δικό τους μερίδιο ευθύνης: οφείλουν να διεκδικήσουν την τιμωρία των ενόχων για τα εγκλήματα πολέμου και τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και τη διακοπή των διπλωματικών σχέσεων της χώρας μας με το κράτος του Ισραήλ. Με αυτόν τον τρόπο, ο νομικός κόσμος της χώρας θα έχει βάλει το δικό του λιθαράκι στον δίκαιο αγώνα για μια ελεύθερη Παλαιστίνη, για μια ειρήνη με δικαιοσύνη.

WE STAND WITH PALESTINE

ΕΞΩ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ! ΝΑ ΛΟΓΟΔΟΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΗΣ ΠΥΛΟΥ!

Τα δεδομένα: Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες είναι η λύση για την ανανέωση του γερασμένου εργατικού δυναμικού της Ευρώπης και το χτίσιμο μια δημοκρατικής και πολύχρωμης κοινωνίας ενάντια στην ακροδεξιά δυστοπία του χτισίματος φραχτών, της επιστροφής των γυναικών στην οικογένεια ως παιδοποιητικών μηχανών και της γενικής αύξησης της ηλικίας συνταξιοδότησης στα 70, 75, 80 και τελικά μέχρι θανάτου μας...

Δυστυχώς, ο αριθμός των μεταναστών στην χώρα μας έχει μειωθεί την τελευταία δεκαετία από περίπου 800.000 σχεδόν στο μισό. Συνέβαλε κι αυτό στην οριακή μείωση του πληθυσμού της Ελλάδας και την αύξηση της αναλογίας των συνταξιούχων σε σχέση με τους εργαζόμενους. Έλλειψη εργατικών χεριών καταγράφεται στον αγροτικό τομέα, στην οικοδομή στον τουρισμό, ενώ οι αφίξεις προσφύγων στη χώρα μειώθηκαν το 2025 σε σχέση με τις περίπου 55.000 του 2024.

Καμιά συσχέτιση δεν υπάρχει ανάμεσα στον αριθμό των μεταναστών και το ποσοστό της ανεργίας. Είναι πια γνωστό σε όλους ότι η δεκαετία των μνημονίων προκάλεσε την εκτόξευσή του. Οι δικηγόροι επίσης, γνωρίζουμε καλά (όπως φυσικά και η αστυνομία και η δικαστική εξουσία) ότι μετανάστες και πρόσφυγες δεν υπεραντιπροσωπεύονται στα μέγεθ της εγκληματικότητας, αλλά στον αριθμό όσων συλλαμβάνονται και οδηγούνται στις φυλακές!

Οι πολιτικές τους: Ένας φασίστας, συνδαιτυμόνας του Κασιδιάρη, ο Θ. Πλεύρης χρίζεται από μια πολιτισμένη και δημοκρατική κυβέρνηση, ναι την κυβέρνηση της ΝΔ εννοούμε, υπουργός μετανάστευσης και ασύλου για να υλοποιήσει το μισανθρωπικό του δόγμα «η φύλαξη των συνόρων δεν μπορεί να υφίσταται αν δεν υπάρχουν απώλειες, αν δεν υπάρχουν νεκροί».

Νέα αναστολή του δικαιώματος αίτησης ασύλου, επαναπροωθήσεις και φρεγάτες να περιπολούν, ΚΥΑ για την διαπίστωση της ηλικίας των αλλοδαπών, κόψιμο της αξιοπρεπούς διατροφής κι στέγασης των προσφύγων, βαριές ποινές και extra διοικητική κράτηση για τους παράτυπους, υπουργικές απειλές σε ΜΚΟ και δικηγόρους, ψήφιση νέου ρατσιστικού νόμου που αποκλείει οποιαδήποτε διαδικασία νομιμοποίησης. Γι' αυτά υπερηφανεύεται η κυβέρνηση της ΝΔ, που κατά τα αλλά διατρανώνει κάθε μέρα την προσήλωση της

στο διεθνές δίκαιο και τις δημοκρατικές αξίες της Δύσης. Πραγματικά Οργουελικό...

Η ακροδεξιά και τα κόμματα της κυρίαρχης τάξης σε ολόκληρη την ΕΕ επιδιώκουν ανοιχτά την κατάργηση της συνθήκης της Γενεύης και του χτισίματος μιας σιδερόφραχτης Ευρώπης. Θέλουν «να κάνουν το βίο αβίωτο» σε πρόσφυγες και μετανάστες, όχι μόνο στις χώρες από όπου τους ξεριζώνουν με τους πολέμους, τη φτώχεια και τις δικτατορίες που σπέρνουν από το Αφγανιστάν μέχρι την Παλαιστίνη και από 'κει σε όλη τη βόρεια Αφρική αλλά και όταν φτάνουν στις πόρτες της «πολιτισμένης» Δύσης και της ΕΕ, που απομυζούν και καταστρέφουν ολόκληρο τον πλανήτη.

Η απάντηση μας: Να στείλουμε στον αγύριστο κυβερνήσεις σαν της ΝΔ που ξαναζωντανεύουν τους εφιάλτες του ναζισμού. Σύνορα ανοιχτά για την εργατική τάξη για να δουλέψει και να ζήσει με αξιοπρέπεια και όχι για το κεφάλαιο, που αλωνίζει στις αγορές και καταστρέφει ολόκληρες οικονομίες. Ενωτική δράση όλων των δυνάμεων που σιχαίνονται την πανούκλα της ακροδεξιάς και του φασισμού με κινητήριο μοχλό τη συλλογική δύναμη των εργατών μέσα από τα συνδικάτα. Η καταδίκη και η διάλυση της Χρυσής Αυγής αποτελεί παρακαταθήκη για τις μελλοντικές μάχες.

Και με τους Δικηγορικούς Συλλόγους μπροστάρηδες στην υπεράσπιση δικαιωμάτων και ελευθεριών: άμεσα, διεκδικούμε να παρασταθούν ως υποστηρικτές της κατηγορίας στο Ναυτοδικείο (άρθρο 90 Κώδ. Δικηγόρων) για να επιβάλλουμε την τιμωρία φυσικών και ηθικών αυτουργών, λιμενικών και κυβερνητικών αξιωματούχων, για τη μαζική δολοφονία στην Πύλο τον Ιούνιο του 2023. Δεν μπορούμε να περιμένουμε άλλη μια δεκαετία για την καταδίκη της Ελλάδας από το ΕΔΔΑ, όπως έγινε με το φονικό ναυάγιο στο Φαρμακονήσι το 2014!

18.9.2022: 9 χρόνια από τη δολοφονία του Π. Φύσσα

© Aris Messinis/AFP/Getty Images

ΝΕΟ ΣΥΜΦΩΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ & ΤΟ ΑΣΥΛΟ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ: ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΥΠΟ ΔΙΑΡΚΗ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ

Από τις αρχές του '90, η ιδέα μιας κοινής μεταναστευτικής πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση σκοντάφτει στους ανταγωνισμούς και τις αντιφάσεις των

κρατών μελών, παράλληλα με τις ολοένα και πιο πυκνές ανθρωπιστικές κρίσεις, τους πολέμους και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Κάθε μία από τις μεταρρυθμίσεις της Κοινής Ευρωπαϊκής Πολιτικής Ασύλου (ΚΕΠΑ) αποτελεί απόπειρα εμβάθυνσης της πολιτικής ενοποίησης, αλλά και απόδειξη αποτυχίας, ενώ η Ελλάδα γίνεται δείκτης αποτελεσματικότητάς τους στη στρατηγικής σημασίας περιοχή της.

Το μοίρασμα των μεταναστευτικών ροών αποτελεί διαχρονικά την καυτή πατάτα των διαπραγματεύσεων. Η οικονομική κρίση του 2009 τράβηξε το χαλί κάτω από την αρχή της «χώρας πρώτης εισόδου». Η συντηρητικοποίηση των χωρών των οποίων οι πληθυσμοί ασφυκτιούσαν από τα μέτρα λιτότητας οδήγησε σε υποβάθμιση των προτύπων υποδοχής, αποκαλύπτοντας αποκλίσεις μεταξύ των κρατών μελών και καθιστώντας υπόλογο το σύνολό τους.

Μία σειρά αναδιατυπώσεων του πλαισίου, που διαμορφώθηκε με ένα πλέγμα Οδηγιών και Κανονισμών τα έτη 2011-2013, κατέρρευσε με της σειρά της μπροστά στις προσφυγικές ροές του 2015. Τα μέτρα μετεγκαταστάσεων και στήριξης στις χώρες εισόδου, ιδίως της Ελλάδας και της Ιταλίας, προκάλεσαν ντόμινο αντιδράσεων και έπληξαν το ευρωπαϊκό consensus. Με επικεφαλής τα κράτη του Visegrád (Τσεχία, Ουγγαρία, Πολωνία και Σλοβακία), οι φωνές περί εθνικής κυριαρχίας και πολιτιστικής ταυτότητας οδήγησαν στο σχηματισμό στρατοπέδων, που είχαν αποτέλεσμα 8 χρόνια συμβιβασμών για την τελική - μη ομόφωνη - ψήφιση του Συμφώνου το 2024.

Οι μετεγκαταστάσεις αιτούντων άσυλο σε εσωτερικά κράτη μέλη επανεισήχθησαν, παράλληλα με εναλλακτικούς μηχανισμούς αλληλεγγύης, οικονομικής ή επιχειρησιακής στήριξης μέσω του

Κανονισμού 2024/1359 για την αντιμετώπιση καταστάσεων κρίσης και ανωτέρας βίας. Στο επίκεντρο, ωστόσο, παρέμεινε το ζητούμενο: ο έλεγχος των αφίξεων, οι οποίες θα εξετάζονται κυρίως εντός ταχείας διαδικασίας συνόρων, αφού υποστούν έλεγχο διαλογής (screening). Κατά την κυμαινόμενη - στη βάση πολυκατακερματισμένων Κανονισμών - διάρκεια των σταδίων αυτών, οι αιτούντες άσυλο θα τελούν σε πλάσμα μη εισόδου στη χώρα (βλ. ιδιαίτερα άρθρο 43 του Κανονισμού 2024/1348). Η εφαρμογή αυτού αναμένεται να οδηγήσει στην παρατεταμένη κράτηση διάρκειας έως και 41 μηνών (!), αφού προϋποθέτει την άσκηση ελέγχου εκ μέρους των αρχών. Η απόρριψη του αιτήματος συνεπάγεται τη συνέχιση της κράτησης για τη διαδικασία επιστροφής στα σύνορα (Κανονισμός 2024/1349). Στις περισσότερες περιπτώσεις των νησιών, ο δικαστικός έλεγχος της κράτησης συνιστά μια γεωγραφικά απομακρυσμένη δυνατότητα, την οποία απομακρύνει έτι περισσότερο η απουσία φορέων νομικής συνδρομής. Η δωρεάν νομική καθοδήγηση που προβλέπεται, περιορίζεται στη συμβουλευτική ενώ

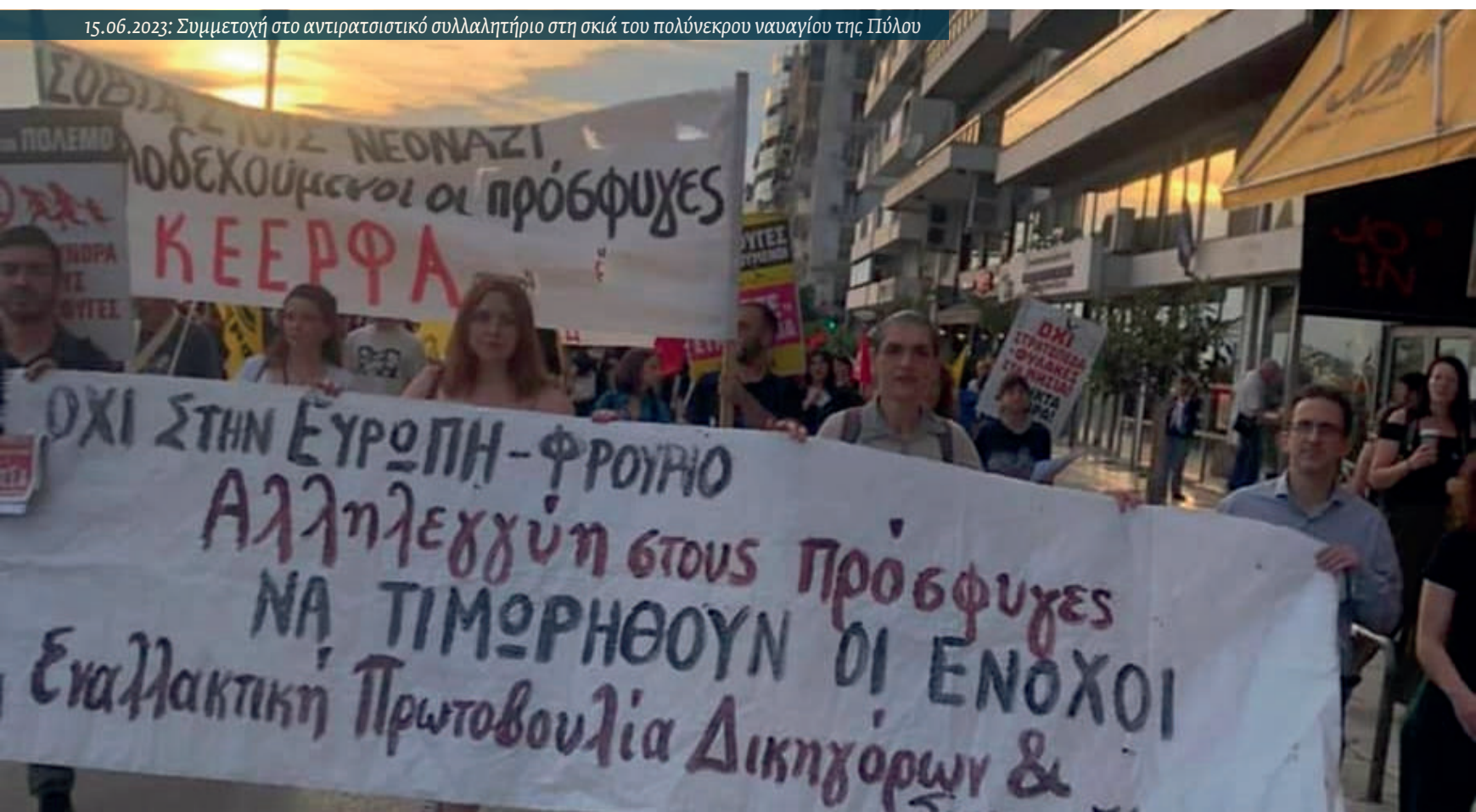
στο ελληνικό πλαίσιο υπάρχουν ζητήματα πρόσκρουσης στον Κώδικα Δικηγόρων. Κάποιες ειδικές εγγυήσεις για ευάλωτους και παιδιά προδιαγράφονται ήδη ως αποτυχημένες στην Ελλάδα, λόγω σοβαρών ελλείψεων σε ιατρικές και ψυχοκοινωνικές υπηρεσίες που θα μπορούσαν επαρκώς να διακρίνουν τις ευάλωτοτες. Χαρακτηριστικά, η πρόσφατη τροποποίηση του πλαισίου εκτίμησης της ηλικίας αιτούντων άσυλο με την ΚΥΑ 147627/22-08-2025 που προτείνει αμφιλεγόμενες ιατρικές μεθόδους και εισάγει τεκμήριο ενηλικότητας, δείχνει τις προθέσεις του Υπουργείου απέναντι στην πλέον ευάλωτη ομάδα των ασυνόδευτων παιδιών.

Το σενάριο ανωτέρας βίας, που οδήγησε στην υιοθέτηση του σχετικού Κανονισμού, εισήχθη ως πλαίσιο «εξαιρετικής» συστολής των δικαιωμάτων κατόπιν πρότασης της Ελλάδας και λειτούργησε ως ηθική νομιμοποίηση της αναστολής της διαδικασίας ασύλου που εφαρμόσε η Ελλάδα το 2020 (Π.Ν.Π. της 2ας Μαρτίου 2020), παρά το γεγονός ότι σε καμία περίπτωση δεν προβλέπεται η αναστολή της ίδιας της υποβολής

αιτημάτων ασύλου στους Κανονισμούς του Συμφώνου. Η επανάληψή της τον περασμένο Ιούλιο (άρθρο 79 Ν. 5218/2025), παραβιάζοντας και πάλι τα όρια και τις νόμιμες προϋποθέσεις, ήταν θέμα χρόνου. Η Ελλάδα, άλλωστε, αποτέλεσε πεδίο δοκιμών για πολλούς από τους μηχανισμούς που κατοχυρώνονται στο Νέο Σύμφωνο, από τη χρήση μοντέλων hotspot και ελέγχων διαλογής έως τις επιταχυνόμενες διαδικασίες στα σύνορα και την εφαρμογή γενικευμένης κράτησης. Η μεταρρύθμιση λειτουργεί περισσότερο ως ενοποίηση και κωδικοποίηση των πρακτικών που ήδη εφαρμόζονται στο σύνορο αυτό της Ευρώπης.

Την υιοθέτηση του Συμφώνου ακολούθησε, τον Μάρτιο του 2025, μία πρόταση Κανονισμού Επιστροφών που ανατρέπει τον χαρακτήρα της κράτησης ως έσχατο μέσο (άρθρο 29 παρ. 1 της πρότασης) και την προϋπόθεση του εφικτού της επιστροφής, επεκτείνει την εφαρμογή της με ασαφείς ορισμούς κινδύνου για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια και ευρύτατο ορισμό του κινδύνου διαφυγής ενώ αυξάνει το ανώτατο χρονικό όριο κράτησης

15.06.2023: Συμμετοχή στο αντιρατσιστικό συλλαλητήριο στη σκιά του πολύνεκρου ναυαγίου της Πύλου

στους 24 μήνες. Επιπλέον, εισάγει από κοινού ανάληψη ευθύνης περισσότερων κρατών μελών για την επιστροφή και τη δημιουργία κέντρων επιστροφών σε τρίτα κράτη, προκαλώντας ανοιχτά την αρχή της μη επαναπροώθησης.

Παρόλο που αυτή η πρόταση παραμένει σε επίπεδο διαβούλευσης χωρίς να έχει ολοκληρωθεί η συνήθης νομοθετική διαδικασία και να αποκτήσει ακόμα κανονιστική ισχύ, ο πρόσφατος νόμος 5226/2025 υλοποιεί «εμπροσθοβαρώς» διατάξεις της πρότασης Κανονισμού. Έτσι, εγείρει σοβαρά ζητήματα συμβατότητας με το ισχύον ενωσιακό και διεθνές προσφυγικό δίκαιο και ζητήματα παραβίασης θεμελιωδών δικαιωμάτων, υπονομεύει τη διαδικασία που προβλέπει η ισχύουσα Οδηγία Επιστροφών 2008/115/ΕΚ, περιορίζει τον δικαστικό έλεγχο της κράτησης και εισάγει ρυθμίσεις που συνιστούν κατάχρηση του ποινικού δικαίου και παραβίαση των αρχών και της συνταγματικής τάξης της χώρας. Η ψήφιση του νόμου συνοδεύτηκε από παραπλανητικές και ρατσιστικές δηλώσεις εκ μέρους του Υπουργείου: σκοπός των νέων ρυθμίσεων δεν είναι η επίλυση των υπαρκτών πλημμελειών του συστήματος επιστροφών, για τις οποίες η Ελλάδα δέχεται επανειλημμένη και αιχμηρή κριτική από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (που αφορά κυρίως την έλλειψη διεργασιών και νομικής συνδρομής, τις συνθήκες κράτησης και τη διάρκεια αυτής), αλλά η περαιτέρω καταστολή, η ποινικοποίηση της μεταναστευτικής ιδιότητας, η υλοποίηση του δόγματος «θα τους κάνουμε το βίο αβίωτο» και εν τέλει η τέρψη του ακροδεξιού ακροατηρίου.

Ειδικότερα, η αύξηση των ορίων ποινής για το αδίκημα της παράνομης εισόδου στη χώρα (ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 2 ετών

και χρηματική ποινή τουλάχιστον 5.000€) έρχεται σε ευθεία αντίθεση με το άρθρο 31 της Σύμβασης της Γενεύης του 1951, που απαγορεύει την επιβολή ποινικών κυρώσεων στους πρόσφυγες για λόγους παράνομης εισόδου. Η ποινικοποίηση – για πρώτη φορά στην ελληνική έννομη τάξη – της παράνομης παραμονής θέτει ζητήματα συμβατότητας με την Οδηγία Επιστροφών και την αρχή της αποτελεσματικότητας (effet util). Πιο συγκεκριμένα, το ΔΕΕ (ενδεικτικά: ΔΕΕ C-61/11 PPU, C-329/11, C-430/11, C-47/15, C-409/20) έχει κρίνει ότι αντίκειται στην Οδηγία Επιστροφών η νομοθεσία κρατών – μέλους που κολάζει την παράνομη διαμονή με ποινικές κυρώσεις και επιτρέπει τη φυλάκιση πολίτη τρίτης χώρας υπό επιστροφή, χωρίς προηγουμένως να έχουν εξαντληθεί τα αναγκαστικά μέτρα που προβλέπει η Οδηγία, με σκοπό την εκτέλεση της απομάκρυνσης. Η χρησιμοποίηση των μέσων του ποινικού καταναστασμού ως μέσου για την επίτευξη του σκοπού της διοικητικής απομάκρυνσης, πέραν από ατελέσφορη (υπερφόρτωση δικαστικού συστήματος, δυνατότητα άσκησης ένδικων μέσων που εκ των πραγμάτων καθυστερούν την απομάκρυνση), εργαλειοποιεί το ποινικό δίκαιο, παρατείνει την κράτηση πέρα από τα επιτρεπόμενα ανώτατα χρονικά όρια και αντίκειται στη θεμελιώδη αρχή της προστασίας της αξίας του ανθρώπου, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 2 παρ. 1 Σ και στο άρθρο 3 της ΕΣΔΑ. Η αναμενόμενη αύξηση του αριθμού των κρατούμενων σε σωφρονιστικά καταστήματα για αδικήματα ήσσονος αξίας, υπό συνθήκες για τις οποίες η Ελλάδα έχει πολλούς καταδικαστεί από το ΕΔΔΑ, δεν φαίνεται να απασχολεί την κυβέρνηση, η οποία εξακολουθεί να αγνοεί επιδεικτικά τις συστάσεις της Επιτροπής κατά των Βασανιστηρίων του Συμβουλίου της Ευρώπης (CPT).

Οι ανωτέρω ρυθμίσεις, σε συνδυασμό με την κατάργηση διατάξεων για τη νομιμοποίηση μεταναστών που ζουν και εργάζονται επί χρόνια στη χώρα (άδεια διαμονής για εξαιρετικούς λόγους, άδεια του άρθρου 193 Ν. 5078/2023), δημιουργούν έναν φαύλο κύκλο παρανομίας, κοινωνικού αποκλεισμού και σκληρής εργασιακής εκμετάλλευσης, θεσμικού ρατσισμού, νομιμοποίησης του ξενοφοβικού λόγου και των ρατσιστικών επιθέσεων. Η αντιμετώπιση της μετανάστευσης ως εθνικής απειλής και των δικηγόρων που υπερασπίζονται τα δικαιώματα μεταναστών ως εγκληματιών ή «υπονομευτών της κρατικής κυριαρχίας» υποδεικνύει ότι η κυβέρνηση ολισθαίνει ολοένα και περισσότερο σε σκοτεινά μονοπάτια κρατικού αυταρχισμού.

Για την Εναλλακτική Πρωτοβουλία, είναι σαφές ότι οι πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της κυβέρνησης όχι μόνο δεν παρέχουν προστασία στους ανθρώπους που την αναζητούν, αλλά αντίθετα ευθύνονται για τους χιλιάδες νεκρούς της Μεσογείου και τα εγκλήματα, όπως αυτό της Πύλου. Η πρόσβαση στο άσυλο και τη στέγη, οι αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης, ο σεβασμός στα θεμελιώδη δικαιώματα, η κοινωνική προστασία και ένταξη αποτελούν τη μόνη απάντηση σε ένα θεσμικό πλαίσιο αυξανόμενης καταστολής, εγκλεισμού και αποανθρωποποίησης.

Σε αυτήν τη συνθήκη, οι Δικηγορικοί Σύλλογοι έχουν καθήκον όχι μόνο να διασφαλίσουν το ρόλο των δικηγόρων ως υπερασπιστών των δικαιωμάτων και ελευθεριών κάθε πολίτη αλλά να δράσουν έμπρακτα ενεργοποιώντας προγράμματα νομικής συνδρομής και λαμβάνοντας κάθε πρωτοβουλία, στο πλαίσιο του άρθρου 90 του Κώδικα Δικηγόρων, για την υπεράσπιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων.

© Stelios Misinas/REUTERS

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ – ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ!

Η υπόθεση των Τεμπών έχει πάρει τον δρόμο της δικαιοσύνης ή της αδικίας; Αυτό το ερώτημα βρίσκεται στα χείλη εκατομμυρίων ανθρώπων που διαδήλωσαν και εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στην απεργία πείνας του Π. Ρούτσι. Η υποχώρηση της κυβέρνησης σε αυτό το ζήτημα, μετά από αλλεπάλληλες παλινωδίες που εξέθεσαν τόσο την ίδια όσο και την ηγεσία της δικαστικής εξουσίας, δεν είναι τυχαία. Οφείλεται στο θορυβώδες ποτάμι κόσμου που πλημμύρισε όλες τις πόλεις της Ελλάδας την 26η Ιανουαρίου και την 28η

Φεβρουαρίου και διεκδικεί δικαιοσύνη απέναντι σε μία ανάληψη κυβέρνηση που προσπαθεί να συγκαλύψει τις ευθύνες της και να μην πέσει «για ένα κωλοτρένο», όπως είπαν πριν δύο χρόνια οι φανατικότεροι υποστηρικτές της.

Από την περιγραφή αυτού του εγκλήματος, δεν πρέπει να απουσιάζει η διάσταση της ιδιωτικοποίησης του σιδηρόδρομου. Από την περίοδο των Μνημονίων και έπειτα, βασικά δημόσια αγαθά, όπως η ενέργεια, έχουν ιδιωτικοποιηθεί και εμπορευματοποιηθεί, με αποτέλεσμα πιο ακριβές και λιγότερο ποιοτικές υπηρεσίες. Στο πλαίσιο αυτό, η περίπτωση του σιδηροδρόμου αποτελεί ένα διαρκές σκάνδαλο, αφού οι εγγυήσεις ασφάλειας είναι ουσιαστικά μηδαμινές και η συντήρηση των υποδομών έχει εγκαταλειφθεί λόγω κόστους. Έτσι, το πιο λαϊκό και φιλικό προς το περιβάλλον μέσο μεταφοράς κατέληξε

να μετατραπεί σε νεκροφόρα 57 ανθρώπων στον βωμό του κέρδους. Αν υπάρχει αμφιβολία για αυτό, αξίζει να θυμηθούμε ότι ενώ βρισκόμαστε δύο χρόνια μετά το έγκλημα η τηλεδιόικηση ακόμα δεν λειτουργεί, με συνυπαιτιότητα της κυβέρνησης και της Hellenic Train.

Για αυτόν τον λόγο πιστεύουμε ότι ο νομικός κόσμος της χώρας δεν πρέπει να δείξει εφησυχασμό με την έναρξη της δίκης. Διεκδικούμε την πλήρη διαλεύκανση του εγκλήματος, την καταδίκη όλων των προσώπων που ευθύνονται για αυτό και την άρση των πολιτικών που δημιούργησαν τις συνθήκες για να γίνει. Δεν ήταν ανθρώπινο λάθος. Ήταν πρωτίστως ένα έγκλημα στον βωμό του κέρδους, που μας θυμίζει ότι υπάρχουν δύο κόσμοι. Από τη μια πλευρά, υπάρχει η Ελλάδα της συγκαλύψης, του πρωθυπουργικού «φταίει μόνο ο σταθμάρχης», των διαλυμένων

28.02.2025: Συμμετοχή στην 24ωρη απεργία την επέτειο του πολύνεκρου δυστυχήματος των Τεμπών

κρατικών υποδομών, του «Χα-σάπη» και του «Φραπέ», των ιδιωτικοποιήσεων, των απευθείας αναθέσεων, των υπερκερδών για τους επιχειρηματίες της ενέργειας και του real estate. Από την άλλη πλευρά, υπάρχει η Ελλάδα που στενάζει από το οικονομικό άγχος και την ακρίβεια, που όσο και αν εργάζεται (ακόμα και 13ωρο) βλέπει το εισόδημα να τελειώνει πριν από τον μήνα, η Ελλάδα που αγανακτεί με το όργιο σκανδάλων την ώρα που η πολιτική και οικονομική ελίτ μας κουνάει το δάχτυλο γιατί δεν δουλεύουμε ακόμα περισσότερο και μας υποδεικνύει ως εχθρό τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Είναι καθήκον μας να θυμηθούμε ότι ο δεύτερος κόσμος, η δική μας Ελλάδα, έχει μια συνείδηση αξιοπρέπειας και μια παράδοση αγώνων. Αυτός ο κόσμος βγήκε στους δρόμους για το έγκλημα των Τεμπών συμπαραστεκόμενος στους συγγενείς των θυμάτων, τις επιζώσες και τους επιζώντες και απαιτώντας πλήρη διαλεύκανση της υπόθεσης και απόδοση ευθυνών στους υπεύθυνους, μεταξύ των οποίων πολιτικά πρόσωπα και μέλη του υπουργικού συμβουλίου. Αυτή η πίεση ήταν που έπαιξε καθοριστικό ρόλο ώστε να

ασκηθούν έστω και αυτές οι λειψές, πλημμεληματικές διώξεις σε βάρος του Κ. Καραμανλή και του Χ. Τριαντόπουλου. Σε αυτόν τον κόσμο ανήκουμε και εμείς οι μαχόμενοι δικηγόροι, που γνωρίζουμε ότι η απονομή δικαιοσύνης δεν είναι ένα δεδομένο αλλά ένα ζητούμενο στις αίθουσες των δικαστηρίων.

Στον αντίποδα της κίνησης του κόσμου, βρίσκεται η εικόνα των θεσμών. Αν η ηγεσία της δικαστικής εξουσίας αναρωτιέται ποιος είναι ο υπεύθυνος για την κρίση αξιοπιστίας της δεν έχει παρά να κοιταχτεί στον καθρέφτη. Όταν ο Π. Ρούτσι έκανε απεργία πείνας η ηγεσία των τριών ανώτατων δικαστηρίων της χώρας, του Αρείου Πάγου, του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, συνδιοργάνωνε συνέδριο για τη δικαιοσύνη με τον Σύνδεσμο Ελλήνων Βιομηχάνων. Αυτή η ηγεσία βρίσκεται σε ανοιχτή γραμμή με την κυβέρνηση που τη διόρισε και φέρει ήδη το στίγμα της απαλλαγής της εκτελεστικής εξουσίας από τις ποινικές ευθύνες του σκανδάλου των υποκλοπών η «διερεύνηση» του οποίου κατέληξε σε μια δίκη τεσσάρων ιδιωτών στο Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών...

Από την πλευρά της η κυβέρνηση προσπάθησε να πάρει τη ρεβάνς από το κίνημα των Τεμπών μετά την απεργία πείνας του Π. Ρούτσι ψηφίζοντας την αντισυνταγματική τροπολογία για την απαγόρευση δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων μπροστά από το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη. Με αυτήν την απαγόρευση η κυβέρνηση θέλησε να υλοποιήσει τη διαχρονική επιθυμία της να απομακρυνθεί όσο μπορεί περισσότερο από τη λαϊκή πίεση. Δεν είναι τυχαίο ότι το μόνο ιστορικό προηγούμενο της τροπολογίας είναι η απαγόρευση συγκεντρώσεων γύρω από κυβερνητικά κτίρια που είχε θεσπίσει η χούντα με το ΝΔ 794/1971. Το μόνο που κατάφερε όμως ήταν να αποδείξει την ενόχλησή της για το γεγονός ότι το αίτημα για Δικαιοσύνη εξακολουθεί να βρίσκεται στα χείλη εκατομμυρίων ανθρώπων αυτής της χώρας. Όμως, όσο κι αν κλείνει τα αυτιά της η κυβέρνηση, η φωνή «των αγνώστων πολιτών» θα βρει δρόμους να ακουστεί, να απαιτήσει δικαιοσύνη και μια καλύτερη ζωή. Οι μαχόμενοι δικηγόροι θα είμαστε εκεί.

ΤΕΜΠΗ

Πήρε η υπόθεση τον δρόμο
της Δικαιοσύνης ή της
Αδικίας;

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πάυλος Ασλανίδης

Αντιπρόεδρος Συλλόγου Συγγενών Θυμάτων Τεμπών

Όλγα Χαρπίδου

Δικηγόρος Συγγενών Θυμάτων
Τεμπών

Κώστας Γενιδούνιας

Πρόεδρος Σωματίου Μηχανοδηγών
Εργαζόμενος Hellenic Train

Συντονίζει

Αθηνά Πανταζάτου

δικηγόρος, μέλος Δ.Σ. του Δ.Σ.Θ

Παρεμβαίνουν:

Χρήστος Αβραμίδης

Δημοσιογράφος

Σωτήρης Αδαμίδης

δικηγόρος, μέλος Δ.Σ. του Δ.Σ.Θ

Παρασκευή 26.09
18:30

Αμφ. ΔΣΘ
"Ιωάννης Μανωλεδάκης"

26.09.2025: Εκδήλωση για την υπόθεση των Τεμπών

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Χαράλαμπος Κουρουνδής
υποψήφιος Πρόεδρος

**Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΟΞΥΓΟΝΟ**

**ΝΑ ΗΤΤΗΘΕΙ
Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ**

Να βάλουμε φρένο
στις αυθαιρεσίες της κυβέρνησης και της δικαστικής ηγεσίας
Κατάργηση των φορολογικών τεκμηρίων
του ΦΠΑ, των αντισφαλιστικών νόμων, κατάργηση του ΚΕΑΟ
Για την κατοχύρωση της εργασίας & των δικαιωμάτων
των "συνεργατών", μισθωτών και ασκουμένων
Απέναντι στη νεοφιλελεύθερη επίθεση
σε ΠΚ-ΚΠΔ, στους αντεργατικούς νόμους, στα προνόμια των funds και στην αντιπροσφυγική νομοθεσία

ΜΕ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ, ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ

Αδαμίδης Σωτήρης

Ανουσάκη Κατερίνα

Αραμπατζή Βάσω

Γεώργας Γιάννης

Θεοχάρη Άσπα

Καλογρίδη Αθηνά

Καπετάνου Ρόζα Μαρία

Κάτσια Ντίνα

Λογοθέτης Γιώργος

Μακρόγλου Ευκλείδης

Μέλλιου Έλλη

Μπαλτά Χριστίνα

Ορφανίδης Μιχάλης

Παναγιώτου Αναστασία

Πανταζάτου Αθηνά

Παπαδόπουλος Θάνος

Παπαθανασίου Νίκος

Παππά - Πρίφτη Δώρα

Πλιακογιάννης Δημήτρης

Σβανά Χριστίνα

Σώχαλης Νίκος

Τζαμπάξη Καλουδίτσα

Τορπουζίδης Κώστας

Χάντερ Σοφία

**ΔΣΘ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ - ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ**

**ΓΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ ΠΟΥ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΝ ΤΗΝ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ**